№№125–126
(2645–2646)

9 жніўня 2007 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная воля».
Кошт — свабодны.

Да ўвагі!

Хто не зрабіў перадаплату і хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

Шаноўныя чытачы!

Па пытаннях распаўсюджвання газеты жыхары сталіцы могуць звяртацца па тэлефоне 206-63-93, усе астатнія — па тэлефоне 206-68-71.

500 дзён у няволі

У аўторак споўнілася 500 дзён, як па прыгаворы суда Маскоўскага раёна г. Мінска (суддзя Аляксей Рыбакоў) ў заключэнні аказаўся экс-кандыдат у прэзідэнты прафесар Аляксандр Казулін.

Як сёння адчувае сябе "першы вязень краіны"? Чым ён жыве? Прэс-служба Аляксандра Казуліна задала гэтыя пытанні дачцэ Аляксандра Уладзіслававіча Юліі Казулінай і ягоным паплечнікам Сяргею Скрабцу і Ігару Рынкевічу.

Юлія Казуліна:

"Татачка піша ў лісце пасля нашай сустрэчы: "Пасля спаткання як быццам вяртаешся ў другі свет, як быццам пражываеш ў розных вымярэннях. Адкрыў дзверы, пераступіў нябачны парог — і ўсё зусім другое..."

Татачка выглядае спакойным, ураўнаважаным, прытым што ціск на яго павялічваецца. У першую чаргу яго прэсуюць інфармацыйна. Да яго даходзяць не ўсе лісты, якія дасылаюць сябры і сваякі. Нават ад нас, дзе размова ідзе толькі пра хатнія справы, пра здароўе, — і то не ўсё даходзіць. Зараз мама пачала нумараваць лісты і пасылаць заказной поштай з уведамленнем.

Вязням не дазваляюць кантактаваць з татам.

Па надуманых, так сказаць, правіннасцях яму ўжо аб'явілі тры папярэджанні. За апошняе ліквідавалі адно кароткатэрміновае спатканне, якіх толькі тры на год... Так што на наступнае спатканне ён мае права толькі ў лістападзе...

Пыталіся пра здароўе. Праблемы застаюцца тыя ж: спіна і нага. Гэта ўсё наступствы збіенняў падчас арыштаў. У татачкі і так спіна была слабым месцам, а зараз стан здароў'я пагоршыўся. Ні прадстаўнікоў Чырвонага Крыжа, ні незалежнага медыка, якога рэкамендавала германская амбасада, да таты не пусцілі".

Сяргей Скрабец:

"Мы нястомна паўсюль паўтараем: "У засценках у нечалавечых умовах знаходзіцца экс-кандыдат у прэзідэнты прафесар Казулін". Сацыял-дэмакраты Беларусі — і БСДП (Г), і БСДГ — абвясцілі аб сумеснай акцыі ў падтрымку палітвязня Казуліна. Мы плануем, што акцыі ахопяць усю краіну. Пададзены заяўкі на правядзенне пікетаў салідарнасці ў Мінску, Лідзе, Баранавічах. Аналагічныя заяўкі рыхтуюцца ў многіх гарадах і сёлах.

Ігар Рынкевіч:

"Для многіх беларусаў гэтыя 500 дзён — тэрмін драмы, якая працягваецца, пры якой рэжым трымае ў засценках свайго галоўнага апанента. Аляксандра Казуліна кінулі ў турму па рашэнні паслухмянага суда толькі за тое, што ён стаў у авангардзе дэмакратычных змен.

Аляксандра Казуліна змясцілі ва ўмовы турэмнай блакады. Але і ў няволі ён не ператварыўся ў чарговую ахвяру палітычных рэпрэсій. Яго называюць і палітвязнем нумар адзін, і героем нашага часу, таму што і за турэмным дротам ён працягвае мужную барацьбу, і ён пераможа".

САНКЦЫІ

ЗША ўдакладнілі «чорныя спісы»

Дзярждэпартамент ЗША выдаў абноўленае распараджэнне, якое ўдакладняе катэгорыі асоб, чые звароты па візы аўтаматычна становяцца аб'ектам спецыяльнага разгляду.

"Праз год пасля прыняцця Прэзідэнтам ЗША Джорджам Бушам Пракламацыі 8015 адносна Беларусі рэжым Аляксандра Лукашэнкі працягвае практыку зняволення і пераследу грамадзян за выказванні ў абарону дэмакратыі, правядзенне мірных дэманстрацый і выступленні супраць рэпрэсіўнай палітыкі рэжыму. Нягледзячы на тое, што мінулай вясной мела месца некаторае аслабленне рэпрэсіўных мер, на працягу апошніх некалькіх тыдняў мы сталі сведкамі чарговага пагаршэння сітуацыі з правамі чалавека і дэмакратыяй у Беларусі", — гаворыцца ў заяве Амбасады ЗША ў Беларусі.

У адпаведнасці з вышэйазначаным, Дзярждэпартамент ЗША выдаў абноўленае распараджэнне, якое ўдакладняе катэгорыі асоб, чые звароты па візы аўтаматычна становяцца аб'ектам спецыяльнага разгляду, як таго патрабуе Прэзідэнцкая Пракламацыя 8015. Пракламацыя, выдадзеная 15 мая 2006 года, прыпыняе ўезд у Злучаныя Штаты па іміграцыйных ці неіміграцыйных візах асоб, адказных за палітыку альбо дзеянні, што пагражаюць працэсу пераходу да дэмакратыі ў Беларусі.

Згодна з абноўленым візавым распараджэннем, цяпер аб'ектам працэдур, вызначаных Прэзідэнцкай Пракламацыяй 8015, становяцца візавыя звароты наступных асоб:

— чыноўнікаў узроўню намеснікаў міністраў і вышэй альбо прыраўненых да іх;

— генеральнага пракурора і яго намеснікаў;

— афіцэраў Міністэрства ўнутраных спраў у званні вышэй за падпалкоўніка;

— афіцэраў КДБ Беларусі ў званні вышэй за падпалкоўніка;

— супрацоўнікаў ідэалагічных аддзелаў Мінскага гарадскога і абласных выканкамаў;

— кіраўніка і намеснікаў кіраўніка Адміністрацыі прэзідэнта;

— членаў Цэнтральнай выбарчай камісіі;

— старшынь абласных выбарчых камісій;

— старшынь абласных і раённых судоў;

— старшыні Канстытуцыйнага суда;

— дырэктараў і намеснікаў дырэктараў дзяржаўных прадпрыемстваў;

— мужа альбо жонкі асоб, пералічаных вышэй.

ДЭМАКРАТЫЯ ПА-БЕЛАРУСКУ

Вярхоўны суд на шэсць месяцаў прыпыніў дзейнасць ПКБ

Вярхоўны суд задаволіў іскавую заяву Міністэрства юстыцыі і прыпыніў дзейнасць Партыі камуністаў Беларускай тэрмінам на шэсць месяцаў.

Агалошанне рашэння па гэтай справе было прызначана на 17.00 2 жніўня. Да гадзіны "Ч" месцы ў зале судовых пасяджэнняў занялі прадстаўнікі бакоў, а таксама журналісты. Дарэчы, прадстаўнікам СМІ не дазволілі карыстацца дыктафонамі. Так што пазначаць пэўныя моманты з судовага рашэння журналістам давялося запісной ручкай.

Суддзя **Ганна САКАЛОЎСКАЯ** спазнілася і ўвайшла ў судовую залу толькі ў 17.20. Прычыну свайго спазнення яна не патлумачыла, як і не палічыла неабходным прынесці прабачэнні прысутным.

Калі не ўдавацца ў юрыдычныя тонкасці, то прэтэнзіі Мінюста да партыі Сяргея Калякіна можна вызначыць наступным чынам: "апальныя" камуністы несвоечасова прадстаўляюць у Міністэрства юстыцыі дакументы, звязаныя з партыйнай дзейнасцю, на заўвагі (у тым ліку і пісьмовыя) з боку Мінюста рэагуюць несвоечасова. Акрамя таго, колькасць членаў ПКБ наўмысна завышаецца за кошт "мёртвых душ"; памяшканні, у якіх размяшчаюцца пярвічкі ПКБ на месцах, перададзены ў карыстанне партыйцам з парушэннем дзеючага заканадаўства... На судзе камуністы даказвалі, што абвінавачванні ў іх адрас не маюць пад сабой ніякай падставы, але суддзя Ганна Сакалоўская прыняла рашэнне аб прыпыненні дзейнасці ПКБ тэрмінам на шэсць месяцаў. Менавіта столькі часу адведзена Сяргею Калякіну і яго паплечнікам на работу над памылкамі. Да таго ж увесь гэты час камуністам забаронена карыстацца банкаўскімі рахункамі, а гэта значыць, што за няўплату арэнды і камунальных паслуг іх проста павысяляюць з займаемых памяшканняў. Але зразумела, што рашэнне Вярхоўнага суда, якое ўступіла ў законную сілу адразу пасля яго агалошання, абскарджанню не падлягае...

Каменціруючы рашэнне суда, лідэр Партыі камуністаў Беларускай **Сяргей КАЛЯКІН** адзначыў: *"Безумоўна, мы чакалі падобнага рашэння Вярхоўнага суда. Я абсалютна ўпэўнены ў тым, што гэта рашэнне цалкам палітычнае і напісана яно не ў сценах гэтага суда.*

Асабіста для мяне стала нечаканасцю тое, што ў матывіровачнай частцы рашэння суда ёсць некалькі абзацаў, якія тычыліся пытанняў, што ўвогуле не былі прадметам разгляду ў Вярхоўным судзе. А менавіта тое, што датычыцца пацвярджэння колькасці членаў нашай партыі. У рашэнні ўказана, што мы зараз не можам займацца дзейнасцю, акрамя той, што скіравана на выпраўленне парушэнняў. Праўда, не зусім зразумела, якія канкрэтна парушэнні мы павінны выпраўляць. Нягледзячы на такое рашэнне суда, я хачу адзначыць: гэтае рашэнне ніяк не знізіць актыўнасці грамадзян Рэспублікі Беларусь, якія ўваходзяць у склад нашай партыі і якія маюць цвёрдую грамадзянскую пазіцыю, якія ўкладаюць свае сілы, веды і ўменне ў тое, каб Беларусь хутчэй стала на шлях дэмакратызацыі".

Заканамерным было пытанне наконт таго, чаму гнеў беларускай Феміды абрынуўся менавіта на Партыю камуністаў Беларускую. Сяргей Калякін пракаментаваў гэта наступным чынам: *"Наша партыя небяспечная для ўлады. Вы разумееце, што ў краіне зараз ідзе наступленне на сацыяльныя правы грамадзян. Дзяржава, замест таго каб павышаць эфектыўнасць эканомікі і змяняць гаспадарчы механізм, які пачаў прабуксоўваць, перакладае праблемы на плечы простых грамадзян. Цяперашні рэжым не з'яўляецца сацыяльна-арыентаваным. З другога боку, зараз ідзе ўмацаванне на левым палітычным флангу, камуністы, сацыял-дэмакраты, прадстаўнікі Партыі жанчын карыстаюцца папулярнасцю сярод людзей, бо вырашаюць і ўздымаюць праблемы, якія хвалююць грамадзян. А маторам гэтага ўмацавання з'яўляецца якраз Партыя камуністаў Беларуская. Яшчэ раз паўтару: "мы небяспечны для ўлады, і таму ў судзе было прынята рашэнне аб прыпыненні нашай дзейнасці".*

Віталь ГАРБУЗАЎ.

Анну Соколовскую и Людмилу Федоринчик — в невыездные!

В связи с приостановкой деятельности ПКБ на шесть месяцев Президиум политсовета Объединенных демсил принял специальное заявление, в котором говорится:

"Последовательная борьба ПКБ с диктатурой Лукашенко всегда вызывала крайнее раздражение у властей. В течение длительного времени власти предпринимали меры с целью расколоть ПКБ. Против ПКБ власть устраивала провокации. Исполкомы, органы внутренних дел, КГБ, прокуратура и суды "обрабатывали" членов партии с целью заставить выйти из ее рядов.

Но все действия, предпринимаемые против ПКБ, оказались безуспешными. Тогда Министерству юстиции и Верховному суду была дана команда приостановить деятельность ПКБ, что, собственно, эти "органы правосудия" и выполнили. Не исключено, что приостановление деятельности ПКБ связано с предстоящими выборами в Палату представителей Национального собрания РБ".

И далее:

"Президиум Политсовета ОДС обращается к Европейскому Союзу с предложением внести в список должностных лиц, которым запрещен въезд в страны Евросоюза, судью Верховного суда РБ А.М.Соколовскую и прокурора отдела Генеральной прокуратуры РБ Л.В.Федоринчик".

ПРАЕКТЫ

Іран прапанаваў беларусам газ

Іран гатовы пашыраць эканамічнае супрацоўніцтва з Беларуссю, і глеба для гэтага ў краіне ёсць, заявіў у Мінску сябра камітэта па эканоміцы Сходу Ісламскага савета, сябра працоўнай групы па супрацоўніцтве з беларускім парламентам Сейед Махамад Мехдзі Шахрахі на сустрэчы з старшынёй пастаяннай камісіі па міжнародных справах і нацыянальнай бяспецы Савета рэспублікі Мікалаем Чаргінцом.

Па словах іранскага парламентарыя, у бакоў добрыя перспектывы супрацоўніцтва па такіх кірунках, як прамысловасць, гандаль, транзіт, забеспячэнне энергарэсурсамі. На апошні аспект ён асабліва звярнуў увагу, бо стасункі ў энергетычнай сферы былі аднымі з галоўных пытанняў, абмеркаваных у Мінску падчас візіту ў Беларусь у маі гэтага года прэзідэнта Ірана Махмуда Ахмадзінежада. Нагадаўшы, што беларускія спецыялісты ўжо працуюць у нафтавым басейне Джафейр, Сейед Махамад Мехдзі Шахрахі выказаўся за прыцягненне беларускага боку да працы на іншых радовішчах, у тым ліку газавых.

Але беларускія эксперты лічаць, што "газавыя праекты" з Іранам — з шэрагу звычайных пражэктаў.

Леанід Заіка: «Іранскі газ — сабе даражэй»

Вядомы эканаміст Леанід Заіка, караўнік аналітычнага цэнтра "Стратэгія", лічыць бесперспектыўнай ідэю паставак на ўнутраны рынак альбо на продаж іранскага газу.

— Асвоіць іранскія газавыя радовішчы пры самым спрыяльным фінансаванні і згодзе бакоў магчыма толькі праз дватры гады, — сцвярджае эксперт. — Прычым беларускаму боку пры ўсёй любові да нас іранскіх таварышаў прыйдзецца за гэтую задуму выкласці не менш за мільярд долараў. А потым яшчэ спатрэбіцца будаваць газаправод, які наогул абыдзецца ў шалёныя сумы. Так што гульня, што называецца, не каштуе запрошанага.

Алена НОВІКАВА.

Будзе адмова?

Міністэрства юстыцыі Беларусі апытвае дзесяткі актывістаў па ўсёй краіне, якія маюць намер зарэгістраваць Праваабаронча цэнтр "Вясна".

Нагадаем, гэтая грамадская арганізацыя была ліквідавана праз суд з падачы Міністэрства юстыцыі восенню 2003 года. Напрыканцы ліпеня была зроблена спроба легалізацыі "Вясны".

"Хутчэй за ўсё Мінюст рыхтуе, як мне падаецца, на жаль, адмову ў нашай рэгістрацыі", — кажа былы кіраўнік "Вясны" **Алесь БЯЛЯЦКІ.**

Вам, паляўнічыя

Да апошняй нядзелі лістапада дазволена паляванне на цецерука. Як паведамляе Упраўленне паляўнічай гаспадаркі Міністэрства лясной гаспадаркі, дазволены стрэльбавы від палявання — з падыходу, з паляўнічымі сабакамі.

Можна выкарыстоўваць і гладкаствольную зброю з патронамі з дробам. Акрамя таго, з першай суботы жніўня па другую нядзелю снежня дазволена паляванне на вадаплаўную і балотную птушку — перапёлак, слонак, шызага голуба.

ДАРЭЧЫ

Валерый ШЧУКІН: *«Пачакаю, пакуль камуністы папросяць у мяне прабачэння...»*

У свой час Валерыя Шчукіна са скандалам выключылі з Партыі камуністаў Беларускай. Але на суд па справе аб прыпыненні дзейнасці партыі Валерый Аляксеевіч спецыяльна прыехаў з Віцебска, нягледзячы на былыя непаразуменні.

"Народная воля" папрасіла Валерыя Аляксеевіча ўзгадаць падзеі тых часоў.

— У тыя часы партыя была пад пагрозай закрыцця, дакладней — маглі знайсці любую нагоду, каб яе закрыць, — распавядае палітык. — А я такі чалавек, які ніколі не чакаў партыйных рашэнняў. Калі было рашэнне, зразумела, я яго выконваў. А калі не — дзейнічаў так, як лічыў неабходным, праяўляў ініцыятыву. Напрыклад, браў удзел ва ўсіх акцыях, хадзіў пад бел-чырвона-белымі сцягамі. Аднойчы ўвогуле выйшаў на мітынг адразу з двума сцягамі — чырвоным камуністычным і беларускім бел-чырвона-белым. Зразумела, што кіраўніцтва партыі нервавалася. І мяне выключылі з партыі быццам бы за невыкананне партыйнага рашэння. Але гэта чыстая фармальнасць. Справа ў тым, што яшчэ ў Вярхоўным Савеце партыя вырашыла заблакіраваць нейкае рашэнне, а зрабіць гэта можна было двума шляхамі — прагаласаваць супраць альбо ўстрымацца. Усе галасавалі супраць, а я ўстрымаўся. Гэта той выпадак, калі я быў не згодны з рашэннем галасаваць супраць, але і не мог галасаваць за як член партыі. І таму ўстрымаўся. І мяне выключылі з партыі. Я разумею, што са мной цяжка спраўляцца, што ў партыі павінна быць дысцыпліна, але ўсё ж такі лічу прычыну майго выключэння даволі фармальнай.

Дарэчы, партыйнае пасведчанне ў мяне засталося. Дый членскія ўзносы я заплаціў на два месяцы наперад (дарэчы, мяне выключылі, а грошы так і не вярнулі).

Цяпер з Сяргеем Калякіным у нас нармальныя, дзелавыя адносіны, мяне нават друкуюць у газеце "Товарищ". І размова аб тым, каб я вярнуўся ў партыю, была неаднойчы. Мне казалі: "Пішы заяву!" Але я адмовіўся. Сказаў, пачакаю, пакуль камуністы папросяць у мяне прабачэння, прызнаюць свае памылкі і скажуць: "Вяртайся, мы цябе чакаем..."

Аднак нягледзячы ні на што я гатовы і сёння абараняць партыю Калякіна. Калі дзеля гэтага трэба будзе біць вокны — буду біць. Таму я з Віцебска спецыяльна на суд і прыехаў.

Чаму ў суд прыйшлі не ўсе члены партыі? Відаць, Калякін палічыў, што будзе дастаткова прысутнасці кіраўнікоў абласных арганізацый і членаў ЦК. А дысцыпліна ёсць дысцыпліна..."

Марына КОКТЫШ.

СЛЫШАЛИ?

Николаю Домашкевичу приходится отвечать...

Трудно дозвониться до экс-председателя Минского облисполкома Николая Домашкевича. Но несколько дней назад одному из его приятелей все же удалось с ним связаться. Журналистам "Народной воли" стали известны некоторые детали их разговора.

Оказывается, вчерашнему высокому начальнику уже приходится отвечать на вопросы. Каких органов? Нетрудно догадаться. Похоже, копают глубоко. Но Николай Федорович, по его словам, не паникует. Наоборот, ждет новой должности. Вот только А.Лукашенко почему-то не спешит. Может, появились основания не торопиться с назначением Н.Домашкевича на новую должность?

Федор КУПРИЯНОВ.

Строительство завода возмутило жителей Березы

Жители города Березы обеспокоены созданием рядом с городом, вблизи реки Ясельда израильского предприятия ИП "Франдеса" по производству ядохимикатов. Активисты разослали письма Лукашенко и во все заинтересованные министерства и ведомства, а также собирают подписи среди жителей против строительства завода.

"Третье поколение пестицидов имеет отличительные от предыдущих свойства — способность к более быстрому разрушению в окружающей среде, но при этом присутствует более высокая ядовитость", — говорится в письме жителей Березы.

Безопасных для человека пестицидов практически не существует, отмечается в письме. Помимо прочего, все пестициды являются мутагенами и обладают свойствами накапливаться в организме и проявлять свое негативное воздействие впоследствии.

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

ДИКАЯ ИСТОРИЯ

Депортация

Представьте ситуацию. Человек живет, ничего не нарушает, ни за что не привлекается, растит детей, ведет бизнес... И тут звонок в дверь, несколько человек в форме говорят: "Пройдемте". А потом без всякого суда и следствия вас, прямо в чем стояли, вышвыривают за пределы Республики Беларусь со штампом в паспорте "Въезд запрещен". Дикая, казалось бы, история. Но реальная.

Около месяца назад белорусского предпринимателя и гражданина России Алана ПЛИЕВА депортировали из Беларуси на историческую родину. Корреспондент "Народной воли" попытался выяснить, какую угрозу для национальной безопасности и общественного порядка Беларуси представлял бизнесмен Плиев.

Алан Плиев с дочурками-близнецами Евой и Алисой.

В уведомлении о высылке МГ/6-77 отдела по гражданству и миграции Октябрьского РУВД от 04.07.2007 г. сообщалось, что 4 июля 2007 года Октябрьским РУВД г.Минска в соответствии с законом принято решении в отношении Алана Плиева "о высылке в принудительном порядке из Республики Беларусь в интересах общественного порядка и национальной безопасности".

Правда, в документе ни слова не говорилось о том, за что конкретно. Так все-таки — за что же?

Алана ПЛИЕВА я разыскал в Москве, где он сейчас и находится. Из Белокаменной он пытается руководить своим бизнесом в Минске, надеется, что справедивость восторжествует, высказывает догадки относительно своей депортации и рассказывает, как это было.

— 4 июля в 7 часов утра меня привезли из дома в отдел по миграции и гражданству Октябрьского РУВД г.Минска, — вспоминает мой собеседник события месячной давности. — Райотдел был еще закрыт, а поэтому час пришлось стоять на улице. Затем, когда открыли здание, на меня начали судорожно готовить какие-то бумаги. Видимо, что-то не получалось, потому что поехали за каким-то образцом в ГУБОП, чьи сотрудники, как оказалось, и были главными действующими лицами. Было видно, что у работников отдела по гражданству и миграции и "губоповцев" получается нестыковка, они долго спорили насчет того, что мало оснований для высылки. Мол, надо что-то более реальное... Когда меня выставили из кабинета, я слышал в разговоре даже такие слова: "Если мы его не вышлем, то вышлют нас". Споры продолжались до четырех часов вечера. В четыре часа мы поехали к прокурору, там мне пообещали, что зададут вопросы либо начальники отделов по гражданству и миграции, либо прокурор... Я их спрашиваю: "Какие основания для такого шага?" Отвечают: "Угроза общественным интересам и национальной безопасности". А прокурор Октябрьского района и вовсе меня проигнорировал. Все решили без меня. Причем сотрудника отдела по гражданству и миграции, насколько мне известно, тоже попросили выйти, когда принимали решение. Оно было принято около семи вечера, меня сразу же отвезли в приемник-распределитель к бомжам, где я просидел трое суток до 6 числа. Вечером посадили на поезд, и в час ночи я был уже в Смоленске на вокзале.

— Вы пробовали выяснить, на каком конкретно основании Вас депортируют из Беларуси?

— Мне ничего не сказали, и в этом вся абсурдность ситуации. Как можно предъявить человеку какие-то обвинения, не имея ни доказательств, ни документов? Но я-то свою жизнь хорошо знаю. Занимался только своей работой. Не лез в политику, не занимался криминальной деятельностью. Все было только в рамках моего бизнеса. Он занимал у меня 90 процентов времени. Времени оставалось только на сон и еду. А выходной день (у меня был один выходной — воскресенье) я проводил с женой и дочками. Моему адвокату пояснили в кулуарах, что я якобы занимаюсь сбором разведданных в пользу ФСБ России и, мол, чуть ли не агент ФСБ. А на досуге, значит, еще и приторговываю оружием. Адвокат на такое нелепое объяснение только рассмеялся. Какое оружие? Какое ФСБ? Я жил здесь с 1992 года. Здесь я женился, здесь мои дети, здесь моя недвижимость и мой бизнес. Зачем мне заниматься какой-то зловредной деятельностью, если я все время на виду?

— Алан, у Вас был месяц, чтобы проанализировать эту, как Вы говорите, нелепую ситуацию. И если Ваша репутация на самом деле чиста, то кому было необходимо так жестоко Вас подставлять? Есть какие-то предположения?

— Вы знаете, я так и не вычислил конкретно, кому бы я мог перейти дорогу. В 1997 году я организовал бизнес, и, что меня сегодня особенно бесит, депортировали меня, когда все в работе наладилось и начало получаться. Например, земля,

С женой Айей.

которую я взял, находилась уже в стадии оформления. И меня выслали буквально через неделю после того, как были поданы документы. А за несколько месяцев до этого ко мне пришли неизвестные люди, которые предлагали продать им эту землю. Я объяснил, что не собираюсь этого делать и что все еще в стадии проектирования и строительства. Сказал, что когда мы закончим и появятся свободные мощности, то можем, допустим, сдать в аренду площади или рассмотрим какую-то совместную деятельность. Эти люди приезжали дважды. По замашкам и манере общения — либо бывшие чиновники, либо менты. Это когда человек уверен, что ему весь мир должен. А я отказал, после чего на нас посыпались всевозможные проверки. У нас две компании — одно белорусское предприятие, второе — белорусско-польское. Так вот перетрясли оба. Мы выстояли, последняя проверка закончилась за неделю до депортации. А затем последовала и сама депортация.

— То есть Вы не исключаете вариант, что Ваш бизнес кто-то решил подобрать под себя?

— Я думаю, что под кампанию травли российского бизнеса к нему и расчищается дорога. А делается это очень легко. Вот, например, высылают человека из Беларуси в Россию. Понятно, что эффективно руководить на расстоянии невозможно. За три-четыре месяца его бизнес приходит в упадок, и все можно скупить по дешевке. Это такое законспирированное рейдерство. Если в России откровенно приезжают на предприятие с ОМОНом, захватывают проходную, то здесь все делается очень грамотно. Выслали человека, через полтора-два месяца идет наезд на компанию. Она в бедственной ситуации, потому что не выполнены договора, не оплачены, скажем, электроэнергия, аренда — и все. Если хозяина нет, все начинает загибаться. И тогда идет наезд уже официальный. Предприятие выставляется на аукцион, и все покупается за копейки.

— Но сейчас Ваш бизнес в Беларуси продолжает работать?

— Пока что — да. Кстати, никто из моих сотрудников не поверил, что я угрожал национальной безопасности целой страны. Страны, где родились мои дети и где я строю свой бизнес, вкладывая в него немалые деньги. Где моя квартира, из которой меня же выписали. Меня просто выкинули — и все. Я не успел ни попрощаться с семьей, ни переодеться, ни оформить документы... Я в Смоленске в час ночи остался один на вокзале под проливным дождем без ничего. Кстати, в уведомлении о высылке у меня было написано, что я могу выехать до 3 августа. Куда так было торопиться, если все в рамках закона? Я что: беглый каторжанин или преступник? Мне сказали: "Высылаем в срочном порядке, чтобы вы не сбежали". Так это идиотизм какой-то! Куда же мне бежать, если меня и так высылают?.. Одним словом, меня депортировали и кому-ту расчистили дорогу к моему бизнесу. А заодно и себе галочку поставили — мол, сделан очередной шаг в борьбе с организованной преступностью. А вся моя банда — это жена, две четырехлетние дочурки и сотрудники компании.

— Ваша компания занимается производством?

— Да, проектируем и производим металлоконструкции, строим торговые павильоны, выполняем общестроительные работы. Это сложная работа, это не просто бизнес типа "купи-продай". И дел с каждым годом становилось все больше и больше. Мы были уже на пороге получения инвестиционного кредита под залог своей недвижимости, банк выдавал нам деньги на развитие на 5 лет. И именно в этот момент меня высылают. Когда документы на землю уже в исполкоме и когда в банке оформляется инвестиционный кредит. Понимаете, складывается впечатление, что служба безопасности банка и работники исполкома очень своевременно обо всем этом кого-то проинформировали. Ну не верю я в случайности, понимаете! Слишком много совпадений. Этому "кому-то" очень понадобилась наша земля, которую мы купили в состоянии помойки еще в 2000 году и добивались решения о ее оформлении целых семь лет. И когда все точки сошлись — и производственное здание на 1700 кв.метров отстроено, и еще один цех построен на 1200 кв.метров, и оборудование поставлено, и кредит выдается, и земля оформляется — ни с того, ни с сего меня депортируют по непонятным причинам. Я вам еще раз говорю — мы ни от кого не услышали внятного официального объяснения, что конкретно послужило поводом для моей высылки. За какие такие проступки? Мой адвокат был в разных силовых инстанциях, в которых все кивали головой, пожимали плечами, но ничего не говорили. Высказывались лишь нелепые версии. Но все ходатайства и движения исходили именно из ГУБОПа.

— Чем Вы занимаетесь сейчас в Москве?

— Мы подали кассационные жалобы в высшие белорусские инстанции, и я все же надеюсь на отмену решения. Я очень хочу вернуться к своей семье и детям, продолжить работу в Минске. В Москве знакомые мне немного помогли — дали стол, компьютер, но бизнес на расстоянии вести очень сложно. Мы еще не в той стадии культуры. Сейчас мои фирмы поставлены в условия борьбы за выживание, впрочем, как и я. В России прописаться не могу, потому что у меня нет паспорта — я же с 1992 года живу в Беларуси. Белорусский вид на жительство у меня отобрали. По загранпаспорту, который мне выдало российское консульство в Беларуси, я не могу выполнять каких-то юридических действий в России. По этому паспорту я могу только пересекать границу. На территории РФ это не документ, тем более что его испортили штампами о депортации и выписке. По нему я не могу ни прописаться, ни зарегистрироваться, ни устроиться в гостиницу. Я не могу выписать даже доверенность на жену, чтобы она продала свою квартиру, и даже не могу сюда привезти свою семью. Мне некуда ее везти. У меня в России нет ни родственников, ни места жительства, ни бизнеса... Куда податься? А если вернусь в Беларусь — пять лет тюрьмы. И вот вдумайтесь: какую же надо вести антигосударственную деятельность, чтобы человека вот так жестоко вышвырнули из страны на 10 лет? Что я такого сделал? Объяснил бы кто-нибудь...

Айя ПЛИЕВА, супруга: "Без объяснения причин детей оставили сиротами"

— Сама я минчанка, гражданка Беларуси. Муж родом из Красноярска, приехал сюда из России в 1992 году. А в 1993-м мы поженились и живем в Минске по сей день. Муж прописался по моему адресу, получил вид на жительство. Начал заниматься бизнесом. Кстати, его производство считается одним из лучших в городе, компания должна была номинироваться на звание "Лучшие новейшие технологии". "Силичи" отстраивали... И вдруг... В 7 утра мужа как забрали, так с тех пор дома он и не появился. Я собрала детей, поехала в отдел по миграции и гражданству Октябрьского РУВД. Сложилось впечатление, что там вообще ничего не знают. Нам ничего не разъяснили. Только 6 июля за полчаса до отправления поезда муж позвонил из приемника-распределителя и сказал, что его отправляют в Россию. Я собрала кое-какие вещи, но ни со мной, ни с детьми он так и не попрощался. Помахал только рукой через окно. Получается, что без каких-либо объяснений мужа депортировали, а детей — четырехлетних Алису и Еву — оставили сиротами. Как мне им все это объяснить?

Алесь СИВЫЙ.
Фото из семейного архива.

P.S. *Когда верстался номер, стало известно: 7 августа Минский райисполком уведомил компанию Алана Плиева о том, что земля, купленная им еще в 2000 году, будет выставлена на аукцион.*

ОФИЦИАЛЬНО

Прояснить ситуацию мы попросили Сергея ДОЛДОВА, *начальника Октябрьского РУВД г.Минска.*

— Я что-то не припомню такого случая, — говорит он. — Какие вопросы там возникли?

— Алана Плиева 6 июля депортировали в Россию, но, по его словам, так и не объяснили, за что... В своем ответе господину Плиеву от 16.07.07 г., подписанном Вами, сообщалось: "в результате проведенной проверки установлено, что решения о высылке и аннулировании Вам (Алану Плиеву. — Авт.) разрешения на постоянное проживание в Республике Беларусь приняты в соответствии с действующим законодательством. Оснований для их пересмотра или отмены не имеется". Можете пояснить, чем так провинился бизнесмен?

— Извините меня, но таких ответов я каждый день подписываю много... А вообще, этот самый российский гражданин должен был присутствовать на процедуре, где ему должны были разъяснить, что и как. И у нас есть правила пребывания на территории Беларуси. Они должны быть зарегистрированы, все они прекрасно это знают...

— У него есть прописка, вид на жительство... Человек живет в Минске с 1992 года...

— Значит, он не выполнял какие-то правила. Но я не думаю, чтобы жена и он не знали, что здесь происходит. Глупости какие-то! Решение же принимается при человеке.

ВЕДАЙ НАШЫХ!

Поўны набор медалёў

Беларуская каманда школьнікаў на 48-й Міжнароднай матэматычнай алімпіядзе, што праходзіла ў Ханоі (В'етнам) з удзелам каманд з 93 краін свету, заваявала залаты, сярэбраны і чатыры бронзавыя медалі. Выпускнікі гэтага года сталічнай школы №41 Арцём Міцкевіч і Яўген Жыбрык на алімпіядзе заваявалі адпаведна "золата" і "серабро". Іх аднакласнік Вадзім Слюсараў і вучань 10-га класа Дзяніс Пірштук разам з выхаванцам лідскай гімназіі №1 Станіславам Шапавалавым і дзесяцікласніцай Святланай Аўчыннікавай з віцебскай гімназіі №37 атрымалі "бронзу".

На Міжнароднай алімпіядзе па фізіцы, што прайшла ў Тэгеране, уладальнікам залатога медаля стаў навучэнец ліцэя Беларускага дзяржаўнага універсітэта Максім Севялёў, сярэбранага і бронзавага — яго аднакласнікі Аляксандр Глымбоцкі і Павел Гулевіч адпаведна. Таксама бронзавыя медалі атрымалі выпускнікі гэтага года Андрэй Маліноўскі (сталічная СШ №51) і Віталь Ляўчук (гімназія №5 г.Баранавічы).

Уладальнікам медалёў Міжнародных алімпіяд Арцёму Міцкевічу, Яўгену Жыбрыку, Вадзіму Слюсараву, Станіславу Шапавалаву, Віталю Ляўчуку і Андрэю Маліноўскаму ўрачыста ўручаны студэнцкія білеты і заліковыя кніжкі студэнтаў Белдзяржуніверсітэта.

Алена СПАСЮК.

ПРАТЭСТ

Як адклікаць дэпутата?

Дэмакраты паспрабуюць зрабіць гэта ў знак пратэсту супраць прыняцця дэпутатамі Палаты прадстаўнікоў рашэння аб адмене сацыяльных ільгот

На пасяджэнні прэзідыума Палітсавета аб'яднаных дэмакратычных сіл (АДС), што прайшло ў Мінску, было прынята рашэнне скарэкціраваць кампанію супраць адмены льгот, у рамках якой запланавана правядзенне так званага "сацыяльнага маршу".

Як паведаміў лідэр Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоль Лябедзька, у 70—100 гарадах Беларусі ў выканкамы будуць перададзены заявы на правядзенне 30 верасня пікетаў або мітынгаў з сацыяльнымі патрабаваннямі.

2 кастрычніка, у дзень адкрыцця асенняй сесіі Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Беларусі, грамадскія арганізацыі маюць намер перадаць дэпутатам пісьмовыя звароты з патрабаваннем вярнуць ільготы. Апрача гэтага, ім будзе перададзены распрацаваны дэмсіламі законапраект "Аб сацыяльных гарантыях насельніцтва".

Пасля гэтага дэмакратычныя сілы плануюць правесці ў некалькіх акругах працэдуру адклікання дэпутатаў Палаты прадстаўнікоў.

Сам сацыяльны марш, паведаміў А.Лябедзька, плануецца правесці на пачатку кастрычніка. Раней ён планаваўся на 30 верасня.

Нагадаем, 17 снежня ў Беларусі набудзе моц закон "Аб дзяржаўных сацыяльных ільготах, правах і гарантыях для асобных катэгорый грамадзян", які скасоўвае льготы для шэрагу катэгорый грамадзян — студэнтаў, пенсіянераў, інвалідаў, донараў і іншых. Закон быў аднагалосна прыняты Палатай прадстаўнікоў і затым ухвалены Саветам Рэспублікі.

Сяргей КАРАЛЕВІЧ.

Супраць адмены льгот

Пікет супраць адмены сацыяльных ільгот прайшоў у Брэсце. Акцыю ініцыяваў Беларускі прафсаюз работнікаў радыёэлектроннай прамысловасці (РЭП).

Сабраліся студэнты, рабочыя, пенсіянеры, сярод іх было некалькі прадстаўнікоў Партыі камуністаў Беларускай. Пікетоўцы пратэставалі таксама супраць павышэння тарыфаў на паслугі ЖКГ, кантрактнай сістэмы, нізкіх пенсій.

КРЫМІНАЛ

Гандлярка жывым таварам

...была затрымана ў Кіеве. 29-гадовая грамадзянка Беларусі была аб'яўлена ў міжнародны вышук на тэрыторыі ўсіх дзяржаў — удзельніц Інтэрпола ў чэрвені 2007 года, пасля таго як схавалася ад органа крымінальнага пераследу. Ёй інкрымінуецца ўдзел у злачыннай арганізацыі і гандлі людзьмі пры абцяжарваючых абставінах.

Як паведаміла ўпраўленне інфармацыі і грамадскіх сувязяў МУС Беларусі, з лістапада 2000-га па жнівень 2004 года затрыманая брала актыўны ўдзел у дзейнасці крымінальнай структуры, якая займалася вярбоўкай, у тым ліку шляхам падману, беларускіх дзяўчат, занятых у сферы мадэльнага бізнесу, іх уцягваннем у прастытуцыю і пастаўкай у краіны Блізкага Усходу для сексуальнай эксплуатацыі. Выкарыстоўваючы даверныя адносіны з ахвярамі, іх уразлівае становішча з прычыны непаўналецця, а таксама нездавальняючае матэрыяльнае становішча, падазроная пад рознымі маркамі (адпачынак, удзел у конкурсах прыгажосці, дэманстрацыі тавараў і фотаздымках у якасці мадэляў, аказанне "эскорт-паслуг" і г.д.) шляхам угавораў і абяцання высокіх заробкаў схіляла дзяўчат выехаць у краіны Блізкаўсходняга рэгіёну для зносін, у тым ліку і сексуальных, з багатымі і ўплывовымі жыхарамі гэтых дзяржаў і іх гасцямі.

Затрыманая суправаджала дзяўчат, з'яўлялася іх пасрэднікам у зносінах са спажыўцамі сексуальных паслуг, ажыццяўляла поўны кантроль за "жывым таварам", збірала ў пацярпелых грошы. Увогуле атрыманы членамі злачыннай групы прыбытак ад такога "бізнесу" склаў сама меней паўмільёна долараў ЗША.

Паводле наяўных у беларускіх праваахоўных органаў звестак, затрыманая мае дачыненне да вярбоўкі і арганізацыі вывазу за мяжу больш як 400 дзяўчат, з якіх прыблізна 130 з'яўляліся непаўналетнімі.

Зараз вырашаецца пытанне аб экстрадыцыі злачынцы ў Беларусь.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ПРАЦЯГ ТЭМЫ

Юрась Алейнік супраць Акадэміі кіравання: справа пойдзе на новы разгляд

6 жніўня судовая калегія па грамадзянскіх справах Мінскага гарадскога суда пастанавіла перагледзець справу па іску Юрася Алейніка — сябра ГА "Беларуская аса цыяцыя журналістаў" (БАЖ), студэнта Акадэміі кіравання пры прэзідэнце, адлічанага з гэтай навучальнай установы ў маі гэтага года. Суддзя Міхаіл Баскаў адмяніў вызначэнне суда першай інстанцыі, прызнаўшы яго незаконным.

Разгляд касацыйнай скаргі Ю.Алейніка доўжыўся не больш за 15 хвілін. З боку адказчыка — Акадэміі кіравання — у суд ніхто не прыйшоў. (Як вядома, юрыст Акадэміі, які прадстаўляў інтарэсы гэтай навучальнай установы ў папярэднім судзе, звольніўся па ўласным жаданні яшчэ ў ліпені.) Такім чынам, у судзе прамаўлялі толькі Ю.Алейнік і яго адвакат Ларыса Атаманчук.

"У сваім выступе я адзначыў, што ад рашэння суда залежыць не толькі мой лёс, але і лёс многіх студэнтаў, — распавёў Юрась Алейнік. — *Я сказаў, што калі пакінуць рашэнне раённага суда ў сіле, то атрымаецца, што студэнцтва не мае права бараніць свае інтарэсы ў судзе. А гэта небяспечна для ўсёй прававой дзяржавы".*

Прадстаўнікі абароны Ю.Алейніка задаволены вынікамі слуханняў 6 жніўня. Мяркуецца, што перагляд справы Кастрычніцкім судом г.Мінска адбудзецца ў верасні.

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

УРАДЖАЙ

Мінсельгасхарч зноў абяцае адмовіцца ад імпарту фуражнага збожжа

У Мінсельгасхарчы лічаць, што сёлетні ўраджай у Беларусі дазволіць поўнасцю адмовіцца ад закупак за мяжой зерня на фураж. Пра гэта паведаміла на прэс-канферэнцыі ў Мінску начальнік галоўнага ўпраўлення эканомікі Міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання Ганна Андрыевіч.

"Магчыма, мы нават дазволім сабе крыху прадаць збожжа. Але, напэўна, будзем лічыць ураджай тады, калі ён будзе ляжаць у засеках", — сказала яна.

Начальнік упраўлення таксама сказала, што сёлета чакаецца добры ўраджай кукурузы, пад якую былі пашыраны пасяўныя плошчы. *"Таму апасенняў з пункту гледжання біяпекі ў гэтым плане не існуе"*, — падкрэсліла спецыяліст.

Наталля КАРОТКАЯ.

P.S. Вядома ж, для выпечкі хлеба асобных гатункаў Беларусі давядзецца закупіць нейкую колькасць пшаніцы з павышаным утрыманнем клейкавіны ў паўднёвых рэгіёнах Расіі альбо Украіны.

Фота photo.bymedia.net

СУСЕДЗІ

Ці сустрэнуцца Лукашэнка і Юшчанка?

Сустрэча прэзідэнтаў Украіны і Беларусі адбудзецца пасля таго, як будзе знойдзена ўзаемапрымальнае вырашэнне пытанняў, якія стрымліваюць далейшае развіццё двухбаковага супрацоўніцтва. Пра гэта ў інтэрв'ю БелаПАН заявіў Надзвычайны і Паўнамоцны пасол Украіны ў Беларусі Ігар Ліхавы.

Паводле яго слоў, украінскі бок зрабіў усё, што ад яго залежыць, каб такая сустрэча адбылася ў гэтым годзе. Вызначаны пытанні, па якіх неабходны дамоўленасці на ўзроўні кіраўнікоў дзяржаў. У іх ліку — ратыфікацыя беларускім бокам дагавора аб дзяржаўнай мяжы Украіны і Беларусі. *"Дагавор паміж Украінай і Рэспублікай Беларусь аб дзяржаўнай мяжы падпісаны ў маі 1997 года і ў чэрвені таго ж года ратыфікаваны Вярхоўнай Радай Украіны, але не можа ўступіць у сілу на працягу 10 гадоў без такога ж дзеяння з боку Беларусі*, — падкрэсліў І.Ліхавы. — *Украіна зацікаўлена (і Беларусь, як суверэнная дзяржава, упэўнены, таксама) у тым, каб паміж нашымі краінамі былі дакладна нанесены межы. Адсутнасць іх стварае перадумовы для ўзнікнення канфліктаў паміж суб'ектамі гаспадарання, а таксама грамадзянамі дзвюх краін"*.

Паводле слоў дыпламата, размова не ідзе аб тым, што Украіна і Беларусь аддаляюцца адна ад адной. Дагавор аб мяжы — *"гэта інвентарызацыя таго, чым мы валодаем, якая дазволіць вырашаць многія прыгранічныя праблемы, у тым ліку па супрацоўніцтве ў праектах, звязаных з праблематыкай ЧАЭС. Неабходна спрасціць парадак перамяшчэння ў горадзе Славуціч цераз тэрыторыю Беларусі спецыялістаў і грузаў, у тым ліку з трэціх краін, якія ўдзельнічаюць у пастчарнобыльскіх праектах"*.

"Другое важнейшае для нас пытанне тычыцца ўвядзення ў гэтым годзе Беларуссю ў аднабаковым парадку свайго роду "візавага рэжыму" для ўкраінскіх грамадзян, — сказаў І.Ліхавы. — *Сёння грамадзяне Украіны, не парушаючы беларускага заканадаўства, могуць знаходзіцца на тэрыторыі Беларусі без рэгістрацыі толькі тры дні, а беларусы ва Украіне — 90 дзён. Нам неабходна дасягнуць парытэту ў гэтай галіне"*.

Канчатковы парадак дня, адзначыў дыпламат, будзе ўзгоднены пасля вызначэння дакладнай даты сустрэчы двух прэзідэнтаў. Да гэтага часу бакі павінны будуць узгадніць пытанне аб форме падпісання дакументаў. Беларускі бок настойвае на пакетнай форме будучых пагадненняў, уключаючы дакумент аб пагашэнні Украінай доўгу перад Беларуссю.

Украінскі бок з гэтым не можа пагадзіцца. *"Па-першае, мы лічым, што размова ідзе хутчэй за ўсё не аб дзяржаўным доўгу Украіны, а аб карпаратыўным доўгу ўкраінскіх суб'ектаў гаспадарання ў першы перыяд пасля распаду СССР, вядомага сваёй юрыдычна-прававой нявызначанасцю. Па-другое, эксперты дагэтуль не прадставілі абгрунтаваных разлікаў сумы і механізму ўзнікнення так званай запазычанасці. Называюць як мінімум тры розныя лічбы, якія несувымерныя з маштабамі праблем і гандлёва-эканамічных задач, якія звязваюцца ў адзін пакет"*, — сказаў пасол Украіны.

Ірына САЗАНОВІЧ.

РЭГІЁН

У Полацку з'явіцца супершкола за 8 мільёнаў долараў

У Полацку дабудоўваюць супершколу. Гэта першая навучальная ўстанова ў Віцебскай вобласці, якая пабудавана па індывідуальным праекце.

Яна разлічана на 1000 чалавек. Там будзе свая абсерваторыя, спартыўны, трэнажорны і два гульнявых залы, сталоўка на 600 чалавек і актавая зала. На будаўніцтва школы выдаткавана амаль 8 мільёнаў долараў.

Гэта больш, чым на падрыхтоўку ўстаноў адукацыі вобласці да новага навучальнага года. Чакаецца, што 1 верасня на ўрачыстае адкрыццё супершколы прыедзе Аляксандр Лукашэнка.

СТОЛИЦА

Павлов велел найти детишкам места в детсадах

В Минске необходимо разработать программу по ликвидации дефицита мест в детских садах. Такое поручение дал сегодня председатель Мингорисполкома Михаил Павлов на заседании мэрии.

Мэр столицы распорядился принять незамедлительные меры по решению проблемы.

Наша газета уже писала о том, что столичные власти оказались неподготовленными к тому, что в городе увеличилось количество детей. В результате во многих районах (особенно в районах новостроек) очереди на получение места в детском саду надо ждать более года.

Как доложил заместитель председателя Мингорисполкома Михаил Титенков, в настоящее время очередность в эти заведения составляет порядка 3 тыс. человек. Для решения возникшей проблемы Мингорисполком разработал комплекс мер. В их числе — возвратить все детсады в сеть учреждений образования столицы. Ранее невостребованные садики были переданы на баланс других организаций, проданы или вообще не использовались по назначению.

В новом учебном году в столице намечено открытие двух детских дошкольных учреждений — сады-новостройки по 190 мест будут построены в микрорайонах "Лошица" и "Сухарево".

В настоящее время в Минске насчитывается 423 дошкольных учреждения общеразвивающего назначения. Из них 145 детских садов работают в инновационном режиме современных образовательных технологий и методик, 120 реализуют различные направления: физкультурно-оздоровительное, эстетическое, экологическое, художественно-гуманитарное и другие.

Правда, интересно, как и на каком основании власти будут отбирать уже проданные коммерческим структурам садики?

Елена НОВИКОВА.

Фото photo.bymedia.net

ІНІЦЫЯТЫВА

Ці далучаць Мінскі раён да Мінска?

Урад Беларусі стварыў рабочую групу для падрыхтоўкі прапаноў аб мэтазгоднасці адміністрацыйнага падпарадкавання Мінскага раёна гораду Мінску.

Групу ўзначальвае намеснік прэм'ер-міністра Андрэй Кабякоў. Намеснікам кіраўніка рабочай групы прызначаны міністр эканомікі Мікалай Зайчанка. Намеснікамі кіраўніка рабочай групы таксама з'яўляюцца першы намеснік старшыні Мінгарвыканкама Анатоль Кунцэвіч і намеснік старшыні Мінаблвыканкама Андрэй Пазняк.

У склад групы ўвайшлі старшыня Мінскага райвыканкама Міхаіл Глінскі, намеснікі кіраўнікоў шэрагу міністэрстваў і ведамстваў.

Рабочай групе даручана да 10 жніўня 2007 года падрыхтаваць прапановы аб мэтазгоднасці адміністрацыйнага падпарадкавання Мінскага раёна Мінску і прадставіць у Савет міністраў праект даклада Аляксандру Лукашэнку.

Марына НОСАВА.

ДЫПКУР'ЕР

Як атрымаць літоўскую візу?

Консульскі аддзел Пасольства Літвы ў Беларусі пачаў выдаваць візы толькі па папярэднім асабістым запісе.

Нагадаем, з 28 мая па 1 ліпеня гэтага года літоўскае пасольства праводзіла эксперымент па запісе на атрыманне літоўскай візы па тэлефоне. Гэта прывяло да павелічэння чаргі тых, хто жадае атрымаць візу ў Літву без пасрэдніцтва турфірм. Апрача таго, пасольства атрымала мноства нараканняў з боку тых, хто проста не змог датэлефанавацца.

Як паведамляе дыпмісія, зараз запіс на атрыманне візы праводзіцца ў журнале папярэдняй рэгістрацыі па панядзелках-чацвяргах з 10.00 да 13.00. Для запісу пры сабе неабходна мець пашпарт. Талоны папярэдняй рэгістрацыі выдаюцца толькі па замежных пашпартах асабіста грамадзянам і для членаў сям'і з аднолькавым прозвішчам (для членаў сям'і з рознымі прозвішчамі дадаткова патрабуюцца дакументы, якія пацвярджаюць сваяцтва). Пасольства нагадвае, што запісы, праведзеныя па-за тэрыторыяй пасольства, з'яўляюцца несапраўднымі.

Тыя, хто жадае выехаць у Літву, таксама могуць скарыстацца паслугамі турыстычных фірм, спіс якіх можна знайсці на сайце *http://by.mfa.lt* або на інфармацыйным стэндзе пасольства. Пры дыпмісіі акрэдытаваны 40 турыстычных фірм, праз якія можна аформіць візы для паездкі ў Літву. Парадак папярэдняга запісу для арганізацый, прадпрыемстваў, турыстычных фірм, спартсменаў і мастацкіх калектываў застаецца ранейшым.

Дарэчы, пасольства выказвае спадзяванне, што з уводам у эксплуатацыю прыбудовы да консульскага аддзела, будаўніцтва якой плануецца закончыць у канцы жніўня 2007 года, выдача віз будзе больш зручнай для кожнага, хто жадае выехаць у Літву.

РЕАБИЛИТАЦИЯ

Сергей СКРЕБЕЦ:

«Жизнь заключенного состоит в ожидании амнистии»

Белорусские власти тянут с очередной амнистией. Вначале поговаривали, что многим заключенным "скостят" срок к Дню Победы, позже прогнозировали 3 июля — к Дню Независимости. А в последнее время и вообще заговорили о том, что амнистия невозможна раньше осени.

В противовес медлительности властей белорусские демократы инициировали проект "Реабилитация", который рассматривается как реальный шанс для десятков тысяч людей, без вины оказавшихся за решеткой, обрести свободу. К тому же осуществлять проект намерены те люди, многие из которых сами прошли через все круги тюремного ада.

О целях и задачах нового проекта "Реабилитация" в интервью "Народной воле" рассказывает бывший руководитель депутатской группы "Республика", экс-заключенный Сергей СКРЕБЕЦ.

— Сергей Николаевич, официальный Минск раз за разом, уже с полгода, откладывает принятие закона об амнистии. Согласно последней информации из МВД, Палата представителей планирует принять законопроект в нынешнем октябре, причем сразу в двух чтениях. Вы верите в эти декларации?

— Разговоры об амнистии идут с 2005 года. Меня в 2005 году арестовали; и на следствии, и на "зоне", где я сидел, заключенные говорят только об амнистии. Амнистия сама по себе — тот самый кнут, который позволяет держать заключенных в ежовых рукавицах. Если у тебя есть замечание или взыскание — ты под амнистию не подпадаешь. Простой пример из жизни: когда я находился в тюремной больнице, один парень вышел ночью в туалет, за что получил взыскание. Из-за этого (!) он и не попал под амнистию, год ему так и не списали. Поэтому зеки, заключенные, ведут себя хорошо; каждый пребывает в ожидании амнистии, а амнистии не будет для тех, у кого в послужном списке есть взыскания.

Естественно, амнистия никоим образом не коснется политических заключенных. Замечание можно получить за малейшую провинность: сидел на кровати, вышел на поверку без шапки, не застегнул пуговицу — поводов для замечаний миллион... "Был бы человек — дело найдется".

Амнистия, о которой ходят слухи уже два года, просто кастрирована Администрацией президента, многочисленными инстанциями — всего их больше десяти. Под амнистию, к примеру, не может попасть человек, который не просидел больше года, и таких ограничений — множество.

По личному опыту могу с уверенностью говорить, что амнистия будет применяться лишь к тем, кто доказал свою лояльность власти. Небезызвестный Егор Рыбаков, который нынче находится на зоне в Шклове, все время доказывал и доказывает свою лояльность власти (недаром уже две амнистии получил, сейчас получит и третью). Все остальные под амнистию не попадут.

Если говорить в целом о системе исполнения наказаний, то особых претензий к Департаменту по исполнению наказаний МВД нет. Но если раньше там работали надзиратели, которые имели дело с уголовниками, то сейчас надзиратели превратились в палачей, которые, кроме работы с нарушителями закона, держат людей, которые борются за свободу. Просто они перешли в другой статус; это не их вина, это вина сегодняшней власти. Не приведи Бог оказаться на их месте, но тем не менее у каждого человека изначально есть выбор. Их не оправдывает то, что они сегодня делают с Козулиным, с Климовым, другими политзаключенными...

— Проект общественности (вначале — "Амнистия", теперь — "Реабилитация") стартовал достаточно давно. В какой стадии находится реализация этого проекта?

— Мы разработали проект устава, который намерены вскоре подать в Министерство юстиции на регистрацию.

— Какие задачи ставятся перед проектом?

— Главная цель — помочь гражданам, пострадавшим в результате неправосудных судебных приговоров. И осужденным по сфальсифицированным, сфабрикованным делам.

Наша комиссия намерена работать только на добровольных началах. Не являясь каким-то государственным органом или учреждением, естественно, мы не собираемся дублировать государственные структуры. Все решения, которые будут приниматься, будут носить исключительно рекомендательный, консультативный характер. Прежде всего мы обязаны оценить обстоятельства незаконного осуждения человека, оказать помощь в сборе материалов, подтверждающих незаконность приговора, оказать помощь при обжаловании обвинительного приговора суда. У нас в стране нет частной адвокатуры, а государственные адвокаты в большинстве случаев выступают на стороне обвинения. Это и стало одной из основных причин создания нашей комиссии. Кроме того, мы хотели бы оказывать заключенным помощь гуманитарного характера.

Окрепнув сам, Сергей Скребец хочет помочь другим...

Мы планируем помогать заключенным, осужденным по сфальсифицированным материалам, по неправосудным приговорам, в результате судебной ошибки. Во всем мире показатель судебной ошибки составляет порядка от 1 до 10 процентов; у нас же *"никогда не бывает судебных ошибок"*.

Для нашей страны весьма актуален вопрос помощи осужденным, подлегающим условно-досрочному освобождению (УДО). Очень многие заключенные, освобождающиеся по УДО, выходят на свободу без прописки, без паспорта, без места работы, без места жительства, — государство, к большому сожалению, не уделяет этой проблеме должного внимания. Преступник для нашего государства — это уже не человек. А мы заявляем обратное: преступник — это тоже человек. Если относиться к нему как к нечеловеку — он и дальше будет совершать преступления, во всем мире это уже давным-давно поняли. Получается, что наше общество сознательно толкает освобожденного на новое преступление...

— А какова процедура обращения в комиссию и, следовательно, обжалования приговора?

— Мы уже разработали анкету, которую человек, считающий себя неправомерно осужденным, должен заполнить, и приложить к ней копию приговора. Если осужденный считает себя политическим узником, он должен указать членство и стаж пребывания в политической партии и предоставить определенные рекомендации. Простой пример: люди, которые просто общались с Козулиным в колонии "Витьба-3", подвергаются репрессиям только потому, что они общались с Козулиным. Поэтому рекомендации политиков такого масштаба, как Козулин, будут одним из оснований, чтобы считать человека политическим заключенным.

После сбора доказательной базы материалы будут направляться на рассмотрение в соответствующую судебную инстанцию. Понятно: у нас таких полномочий нет, но при смене существующего режима комиссия по реабилитации обязательно появится. Мы не будем и не можем ждать, поэтому и начинаем свою работу уже сейчас.

Лично я считаю, что наш проект должен охватывать интересы большинства осужденных — лишь в этом случае проект станет жизнеспособным. Если появляется возможность решить положительно судьбу хотя бы одного человека — это нужно делать и делать немедленно. Нужно использовать те методы и механизмы, которые использует нынешняя система исполнения наказаний: подыскивать работу тем, кто освобождается по УДО. Да, мы берем на себя большие обязательства, но не боимся этого... Проект "Реабилитация" будет воспринят большинством заключенных именно как надежда на скорейшее освобождение. Мне это прекрасно известно, поскольку я сам прошел через все круги этого ада. Если мы разочаруем заключенных — на нашем проекте можно смело ставить крест.

— Простите, но каждый заключенный — будь то насильник, убийца либо действительно политический заключенный — будет считать себя невиновным и будет идти к вам. Вы уже определились с системой отсева явного "криминала"?

— Мы не хотим выпустить на свободу реальных насильников и убийц. Мы не должны быть возмутителями спокойствия в нашем обществе, и мы не станем ими. Но мы должны знать: где, кем и на каком этапе допущены фальсификации или подлог? Кто в этом виноват: следователь, свидетель, судья?..

Кроме того, наш проект уделяет достаточно внимания механизмам смягчения наказания, прежде всего на законодательном уровне. Но опять же они могут быть реализованы только после смены власти.

Мы убеждены, что стране необходим проект уголовно-исполнительной реформы, необходима либерализация законодательства. Человек не должен садиться в тюрьму за мешок картошки. У нас столько заключенных, которых садят на пять-семь лет просто ни за что. Эти люди должны знать: со сменой власти их ожидает свобода. Но это не значит, что с них снимается всякая ответственность за содеянное. Просто наказание должно соответствовать преступлению. Кроме тюрьмы, есть масса других форм наказания.

Наш проект — вполне реальный план, затрагивающей судьбы десятков тысяч людей. В основу либерализации уголовно-исполнительного законодательства следует брать не только достаточно либеральные системы стран Запада или России, но и белорусское законодательство, которое простонапросто следует дополнить либеральными нормами. В чем подлость нашей советской судебно-следственной системы? — в отсутствии состязательности между обвинением и защитой; суды заранее ориентируется на вынесение обвинительных приговоров. Но самое главное — белорусские суды зависят от исполнительной власти.

Еще раз хочу подчеркнуть, что полноценная деятельность комиссии по реабилитации возможна только после смены власти в стране. Если в итоге дело не дойдет до суда — вся эта революционная затея будет такой же формальностью, как и "Международная амнистия".

Но даже после смены власти существует только один законный вариант реализации проекта "Реабилитация": либо решение законодательного органа о создании временного реабилитационного органа, либо присвоение функций такого органа одному из существующих судов, скажем, Минскому городскому суду, естественно, в обновленном составе. Не Верховному суду — должна оставаться возможность обжалования приговора. Но готовиться к либерализации законодательства надо уже сегодня. Люди должны знать, что в случае невиновности они могут рассчитывать на свободу.

Фото photo.bymedia.net

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

РЭХА

Чаму на беларускую сцэну не пускаюць беларускае?

Праблемы стану нацыянальнай драматургіі, глыбока ўзнятыя Лідзіяй Савік у артыкуле "Пад абцасам чыноўнікаў..." ("Народная воля", №85-86), у апошнія дзесяцігоддзі ў беларускім грамадстве маюць абвостраны характар. Кожнае новае пакаленне беларускіх драматургаў вымушана прабівацца на тэатральныя падмосткі ледзь не як героі Брэсцкай крэпасці, што ішлі на прарыў. Асабліва сёння, калі ў літаратуру прыйшла — маю адказнасць сцвярджаць — яркая, шматаблічная, і не менш колькасная, чым у часы "віленскай плеяды", новая табала пісьменнікаў гэтага жанру.

У чым жа рэч? Давайце паспрабуем разабрацца.

Безумоўна, пры сённяшнім развою нацыянальнай драматургіі заявы некаторых тэатральных дзеячаў, рэжысёраў і заўлітаў аб тым, што, маўляў, "чытаць прынесеныя п'есы нават не варта", выглядаюць проста некампетэнтна. Ведучы размову з некаторымі "служыцелямі Мельпамены", пасля ўжо некалькіх хвілін адчуваеш — ці не дзіва? — поўнае неразуменне сітуацыі. А ўсё таму, што ў дзяржаўных тэатрах, як ні парадаксальна, за рэдкім выключэннем (прыкладам — Тэатр беларускай драматургіі), не ўведзена прагрэсіўная, еўрапейская сістэма па працы з аўтарамі, адбору п'ес да пастаноўкі. У большасці выпадкаў назіраецца адсутнасць удумнага падыходу да адказнейшай справы.

Даходзіць часам да анекдота. Некаторыя рэжысёры і літаратурныя работнікі могуць задаць вам тыповае для іх культурнага ўзроўню пытанне: "Почему, скажите, вам пришла идея написать подобное произведение?" Альбо патыхаючае непрыхаваным нацыянальным наплявізмам "А почему по-белорусски?". Я не прыдумляю гэтае дзікунства, сам сутыкнуўся з ім падчас гутаркі з мастацкім кіраўніком сталічнага Маладзёжнага тэатра.

Сітуацыя тыповая, і яна зусім не хвалюе кіраўніцтва культуры ў краіне. Таму, да прыкладу, у Дзяржаўным музычным тэатры няма ніводнага спектакля на беларускім матэрыяле! Тыя, хто там правіць баль, вельмі далёкія ад праблем народа, сярод якога жывуць. Я не раз прапаноўваў гэтаму творчаму калектыву самы розны матэрыял адпаведнага кшталту, але дарэмна. Ці ўзяць нашу Нацыянальную оперу, дзе нацыянальнага — шаром пакаці. Чамусьці для беларускіх дзяцей ставіцца не свой спектакль, ну хоць бы "Пакаці-гарошак" ці "Зачараваны скарб", а рускі "Терем-теремок"...

Сцена са спектакля "Чорная панна Нясвіжа".

Маўчанне большасці кіраўнікоў тэатраў адносна пастановак і друкавання нацыянальнай беларускай дрматургіі, мяркую, сведчыць аб узроўні іх унутранай культуры, густу, адукаванасці, а перш за ўсё — нацыянальнай свядомасці. Як той казаў: "Не баюся міністра культуры, а баюся... культуры міністра".

Вы, шаноўныя гледачы, хочаце бачыць на сцэне блізкае свайму беларускаму сэрцу, а большасць нашых рэжысёраў сярэдняга і старэйшага пакаленняў наогул не ўспрымаюць нацыянальны кантэкст беларускага тэатра, бо выхаваны былі ў эпоху савецкай імперыі і ментальнасць маюць адпаведную. Многія з іх не тое што як след не ведаюць гісторыі і літаратуры Беларусі, а і беларускай мовы. Нават не ўцямяць, навошта яна патрэбна, хаця жывуць на беларускай зямлі і працуюць у беларускім тэатры дзесяцігоддзямі!

Асабіста ў мяне складваецца ўражанне, што нашы музычныя, а таксама некаторыя лялечныя і драматычныя тэатры не нясуць ніякай нацыянальнай беларускай адметнасці, служаць чужому ідалу. Дык (прабачце мой радыкалізм) навошта яны патрэбныя ў незалежнай дзяржаве, калі не мацуюць, а разбураюць свядомасць беларускай нацыі?!

Як паказвае жыццё, там, дзе вее дух любові да беларускасці, там пастаноўка хутчэй набывае высокую мастацкую вартасць і робіцца асабліва запатрабаванай публікай. Прыклады далёка шукаць не трэба: той жа "Вітаўт Вялікі", "Чорная панна Нясвіжа", "Дзікае паляванне караля Стаха", не кажучы ўжо пра вечна аншлагавых "Тутэйшых" і "Сымона-музыку" на Купалаўскай сцэне, як і большасць пастановак Тэатра беларускай драматургіі і колішняй "Вольнай сцэны" пераканаўча пацвярджаюць гэта.

Сучаснаму гледачу ў тэатры патрэбны не толькі забаўляльныя шоу, як некаму здаецца, а змястоўнае мастацтва, найперш тое, што ідзе "ад розных ніў", звязана з жыццём яго душы і роздуму.

Пры дзяржаўным курсе на амаль поўную дэнацыяналізацыю і дэбеларусізацыю, калі самі паняцці "Беларусь" ці "беларускі" робяцца амаль намінатыўнымі, фармальна-геаграфічнымі азначэннямі, глядач падсвядома жадае бачыць нацыянальны кантэкст, шукае адказу на свае, пякучыя асабістыя і грамадскія пытанні. Таму затыкаць рот такім творчым і па-грамадзянску актыўным асобам, як Павел Харланчук, Уладзімір Шчэбань, дый хоць бы Андрэй Курэйчык, лічу проста маральным злачынствам!

...Сам быў сведкам паказальнага выпадку, калі на выдатным па сваіх мастацкіх якасцях спектаклі ў Рэспубліканскім лялечным тэатры звычайная, пэтэвэшная глядацкая публіка пачала крычаць: "А чаму не па-беларуску?!" Але хто з высокіх кіроўцаў чуе той крык душы? Мяркую, што тут ёсць над чым задумацца шаноўным майстрам сцэны. Мы, спадарове, жывём цяпер не ў імперыі, а ў сваёй нацыянальнай суверэннай дзяржаве, дзе культурныя інтарэсы тытульнай нацыі найперш мусяць мець прыярытэт.

З-за непрадуманай сістэмы нашай "культурнай піраміды" цяжка прабіваецца на свет сучасная беларуская драматургія новай генерацыі — і на сцэну, і ў друк. Тым больш што ў краіне няма ніводнага спецыялізаванага выдання, якое б займалася аналітыкай тэатра і прапагандавала драматургічную літаратуру. Таму ў многіх і складаецца зманлівае ўражанне, нібыта годнай увагі драматургіі ў нас няма. Ёсць, дзякуй Богу, яшчэ як ёсць! Толькі незайздросная тэатральная сітуацыя штурхае многіх таленавітых маладзёнаў шукаць лепшай долі на Захадзе ці ў Расіі. Што б там гучна ні казала пра падтрымку творчай моладзі дзяржаўная прапаганда, ні я, ні мае калегі, на жаль, яе па-сапраўднаму не адчулі. Вышэйшае начальства закідвае нас прапановамі, але калі даходзіць да канкрэтнай справы, то абяцанкі-цацанкі аказваюцца забытымі. Ніхто, па вялікім рахунку, не хоча браць на сябе адказнасць за лёс новага пакалення творцаў — як драматургаў, так рэжысёраў ды акцёраў.

Маладымі беларускімі драматургамі актыўна цікавіцца не беларуская дзяржава, а найперш яе суседзі, якія актыўна вывучаюць той аграмадны і цікавейшы пласт творчасці, які ўжо ствараецца нашымі літаратарамі. Выходзіць казус: нярэдка творцы, адрынутыя ў сябе дома, атрымліваюць прэстыжныя еўрапейскія і расійскія прэміі і ўзнагароды. А дзе ж плён іх працы на айчыннай сцэне? Складваецца ўражанне, што нашы шаноўныя ўладаёмцы проста нічога не жадаюць ведаць, нічога не прагнуць рабіць і ўсё чагосьці баяцца. Заплюшчваюць вочы на праблемы, якія навідавоку.

Не толькі маё меркаванне: Гасподзь Бог даў нам зараз той россып нацыянальнай драматургіі, які беларускія літаратары не мелі мо гадоў са сто. Такія, як Андрэй Карэлін, Анатоль Шурпін, Таццяна Ламонава, Ганна Кузьміна, Андрэй Шчуцкі, Андрэй Курэйчык, Павел Пражко, Канстанцін Сцешык, Зміцер Бойка, Сяргей Гіргель, Яна Русакевіч, — вядомыя ў тэатральным асяроддзі не толькі нашай краіны. Праўда, там іх ведаюць больш, чым у нас. Парадокс...

Што яшчэ пасля гэтага казаць? Застаецца толькі яшчэ раз заклікаць да ўдумнага і плённага супрацоўніцтва шаноўныя рэдакцыі, тэатры, кіраўнікоў культуры. Хаця, шчыра кажучы, я ўжо асабіста стаміўся хадзіць па высокіх кабінетах і даказваць правы не толькі свае, а і калег-драматургаў.

Чаму ж нас не друкуюць і не ставяць? Тыя, хто можа адказаць на гэтае пытанне, адмоўчваюцца. Пэўна, да іх усё яшчэ не даходзіць, што драматургія, тэатр — дзейсны сродак выхавання нацыянальнай ідэі, высокіх духоўных каштоўнасцяў у грамадстве. А мо якраз гэтага яны баяцца, і таму не асабліва пускаюць беларускае на беларускую сцэну?

Сяргей ПАТАРАНСКІ,
драматург.
Мінск.
Фота А.СПРЫНЧАНА.

НАБАЛЕЛА!

«...на цацкі грошай няма, а карміць незлічоную армію кантралёраў — ёсць»

Я працую ў вёсцы ў дзіцячым садку. Каб набыць новыя цацкі для дзяцей, кнігі, развіваючыя гульні, у дзяржавы грошай няма. А каб кожны тыдзень насылаць на нас розныя праверкі і карміць гэтую незлічоную армію кантралёраў — ёсць. Як мне здаецца, у нашай дзяржаве змясціліся прыярытэты: тыя, хто нічога не робіць, а кантралюе, — першыя людзі, а ўсе астатнія працуюць на іх, служаць, баяцца. Такога ніколі не было. Нават у савецкія часы дзяржава была бліжэй да народа. Зараз мы заўсёды ёй нешта вінны, а раней і дзяржава нешта давала людзям...

Марыя АЗАРАНКА,
Мінская вобласць.

«Сорамна гэта для краіны»

Днямі я вярнулася з вёскі. Проста жахнулася, як там працуюць дзеці, у якіх умовах. На зернятоку з васьмі раніцы і да позняга вечара, без усялякіх выхадных. Ніякае працоўнае заканадаўства не дзейнічае, ніякіх абмежаванняў ва ўзросце, у колькасці працоўных гадзін, дней... І працуюць тыя, каму па дванаццаць-чатырнаццаць гадоў. Яны ж яшчэ дзеці!

Я ўсё разумею: сем'ям патрэбны грошы, і нядрэнна, калі дзеці самі адчуюць, як зарабляецца хлеб. Але ж не да такой ступені. Такія ўмовы працы не кожны дарослы вытрымае! Ім яшчэ самім дзяцей гадаваць, якое ж здароўе будзе, калі з маленства яно надарванае...

Я так лічу: няма нам чым ганарыцца, калі ў кожным сельгаспрадпрыемстве дзеці ад ранку да вечара вымушаны працаваць проста ў нечалавечых умовах... Сорамна гэта для краіны.

Ніна СІПАКОВА,
г.Віцебск.

ПРИНЦИПИАЛЬНО!

Где мои дивиденды?

Я практически всю жизнь проработал на арендном домостроительном предприятии "Монолит". Будучи акционером по мере сил участвовал в создании коллективной собственности, не предполагая, что участвую в проекте, аналогичном российской пирамиде "МММ".

При выходе на пенсию в 1997 году мне сказали, что через два года я смогу получить свои дивиденды. Но и по сей день я не видел не только денег, но даже и копии своего лицевого счета.

Администрация "Монолита" утверждает, что в июне 2001 года предприятие реорганизовано из арендного в унитарное. Таким образом наши вклады признаны недействительными, а все документы то ли утрачены, то ли переданы в архив. Какой — никто не знает.

Я поставил перед собой задачу: получить хотя бы копию лицевого счета. Но куда бы ни обращался — мне отказывают. В конце концов пришлось обратиться в суд. Однако туда пришли влиятельные люди от "Монолита".

Тогда я обратился в прокуратуру г.Минска, и не один раз, а трижды. Но всякий раз получал оскорбительный отказ. Даже после обращения в Администрацию президента мою жалобу переслали в Комитет по лицензированию и ликвидации при Мингорисполкоме. Оттуда мне сообщили "новость" — весь архив "Монолита" до сих пор находится на предприятии. Но получить копию лицевого счета не помогли. Так всюду, куда я обращался.

По моему делу прошло два суда: Фрунзенского района и Хозяйственного г.Минска. Первый принял решение о том, что моя доля вклада действительно имеется... Второй — "...в связи с отсутствием доли коллективной собственности" в имуществе "Монолита" доли моего вклада нет.

Какой суд прав? Почему судьи принимают взаимоисключающие решения. Почему накопленные мною документы не принимаются во внимание?

Я прошу помощи! Я хочу добиться правды от предприятия "Монолит", просуществовавшего в качестве арендного с января 1991-го по июнь 2001 года.

Иван Захарович МАКЕЕВ,
пенсионер, бывший работник арендного домостроительного предприятия "Монолит".

ПРАПАНОВА

«Кожны ведае, што такое жыць на пазычаныя грошы»

Я з увагай сачу за тым, што зараз адбываецца ў беларускай эканоміцы. Дзе толькі можна, беларускія ўлады бяруць крэдыты. Вось і ў Расіі зараз просім паўтара мільярда долараў. Мяне гэта вельмі трывожыць. Кожны ведае, што такое жыць на пазычаныя грошы і якая гэта кабала. Чаму ж дзяржава актыўна пайшла з працягнутай рукой і просіць велізарныя сумы? Але ж аддаваць будзе не Лукашэнка, аддаваць грошы прыйдзецца нашым дзецям і ўнукам.

"Прыдворныя" дзеячы ні слова напоперак не скажуць. Але чаму маўчаць дэмакратычныя лідэры? Чаму не пратэстуюць? Я прапаную ім звярнуцца з адкрытым зваротам да Уладзіміра Пуціна і папрасіць яго не даваць ніякіх крэдытаў ураду, які не здольны кіраваць краінай у нармальных рыначных умовах. Мы не павінны вешаць на сваіх дзецей і ўнукаў тыя даўгі, якія набірае ўрад Аляксандра Лукашэнкі, мы не павінны дапусціць, каб з-за ягоных памылак Беларусь трапіла ў кабалу. Тыя, хто дае гэтыя грошы, павінны ведаць, што яны падтрымліваюць не краіну, а рэжым. Адпаведна, калі ўжо так хочацца, хай пазычаюць грошы не Беларусі, а спадару Лукашэнку і ягонай сям'і. І няхай потым ягоныя сыны і ўнукі і разлічваюцца.

Генадзь РАКІЦКІ,
Гродзенскі раён.

УВАГА!

На трамваі не ўсюды даедзеш

У Мінску ў сувязі з рамонтам трамвайных пуцей унесены карэкцівы ў працу трамваяў. Як паведаміла дзяржаўнае прадпрыемства "Сталічны транспарт і сувязь", да 30 верасня рух трамваяў будзе арганізаваны наступным чынам:

№1 "д/с "Зялёны Луг" — пл.Мяснікова" ад станцыі "Зялёны Луг" будзе даязджаць толькі да плошчы Змітрака Бядулі;

№4 "д/с "Возера" — пл.Мяснікова" з боку д/с "Возера" — да пл. Зм.Бядулі.

Трамвайныя маршруты №№ 2, 7 працаваць не будуць.

НУ І НУ!

Сезона не хапіла

Нашы гомельскія ўлады абвясцілі, што ў верасні адкрыюць новы пляж. Маўляў, робіцца ўсё, каб жыхырам горада было дзе адпачыць. Але ў мяне пытанне: навошта гэты пляж у верасні? Тым больш што ў нашай краіне ўсё па плане, дык і запланавалі б адкрыццё пляжа на май. Беларусь жа не Турцыя, усе ведаюць, што ў верасні ў нас не тое што купацца — загараць нельга.

Вось дык паклапаціліся пра народ гарадскія ўлады! Я толькі дзіўлюся: як гэты яны не датумкалі ў студзені пляж адкрываць?

Мікіта ВЕЛІХАЎ.
Гомель.

ВІДАВОЧНАЕ-НЕВЕРАГОДНАЕ

«Рабінзона» выратавала... марская міна

Гісторыю гэту паведаў мне і маім сябрам па службе ў Кранштаце ў 1945 годзе наш інструктар у школе сувязі мічман Варсобін. Ён быў удзельнікам небезвядомага пераходу караблёў Балтыйскага флоту ў канцы жніўня 1941 года з Таліна ў Кранштат, аб чым у пасляваенныя гады падрабязна паведаў у адным са сваіх твораў савецкі пісьменнік Валянцін Пікуль.

Тады з порта выйшлі 123 караблі, уключаючы і грузавыя параходы, з тысячамі эвакуіраваных грамадзян на борце. Канвой следаваў без паветранага прыкрыцця нашых самалётаў-знішчальнікаў, таму падвяргаўся бесперапынным налётам нямецкіх пікіроўшчыкаў Ю-88 і Ю-87, тарпеданосцаў Хе-177, атакам падводных лодак. Ноччу самалёты Хе-111 скідвалі па шляху канвою дзесяткі якарных і магнітных мін. Транспартныя, ды і баявыя судны гінулі адзін за адным, бо на большасці не было нават зенітных гармат, а агонь з бартавых кулямётаў малога калібру не даваў эфекту. Ацалелыя караблі ўсё ж падбіралі з вады, са шлюпак і плытоў маракоў і цывільных пасажыраў, але большасць, на жаль, ішла на марское дно...

Наш мічман Варсобін служыў тады на старажавым бронекацеры і быў сведкам катастрофы. Памятае, як вахтавы матрос, што стаяў на носе кацера, крыкнуў: "Чалавек на міне!" Матросы выбеглі на палубу і замерлі ад убачанага: на ўсплыўшай з абарванага якарнага троса шаравой міне, з шасцю рожкамі-дэтанатарамі па баках, сядзеў матрос. Спусцілі на ваду гумавы плоцік, двое матросаў падгрэблі асцярожна да міны, знялі ледзь жывога "рабінзона" і даставілі на кацер. Вада на Балтыцы ўжо была халоднай, дзьмуў даволі моцны вецер. Матрос ледзь змог нешта сказаць. Яму далі шклянку гарэлкі, ён заснуў, а па прыбыцці ў Кранштат, куды даплыло ўсяго 62 караблі, паведаў пра жудасную карціну.

Ад выпушчанай нямецкай падлодкай тарпеды іх невялікі старажавы карабель пасля выбуху раскалоўся папалам і імгненна пайшоў на дно. Матрос той знаходзіўся на самай карме, і выбуховая хваля яго адкінула ў мора метраў на трыццаць. Аглядзеўся навокал — нідзе ні душы, толькі пазней на месцы гібелі судна ўсплылі тры целы матросаў ды расплыліся каляровыя разводы мазуты. Падумаў, што канец яму прыйшоў, у халоднай вадзе доўга не пратрымаешся. На яго шчасце, непадалёку боўталася шаравая марская міна. Ведаў, што вага яе 540 кілаграмаў, толавае начынне — 140 кг. Але што заставалася? Рашыўся зачапіцца за яе. Асцярожна, каб не закрануць чаравікамі адзін з шасці дэтанатараў, падплыў бліжэй і ахапіў аслізлы, у водарасцях, корпус міны, сеў на ёй так, каб рожкі-дэтанатары былі між ног.

Раніцой "рабінзона" заўважылі з праходзіўшага паблізу бронекацера і знялі. Матросы з буйнакалібернага кулямёта ДШК расстралялі тую міну з адлегласці метраў дзвесце.

У Кранштаце матроса адправілі ў марскі шпіталь. Падлячылі і адправілі ў марскую пяхоту. Ішла вайна, і фронту патрэбна было папаўненне.

Міхась ТЫЧЫНА,
былы матрос Балтыйскага флоту ў 1945—1951 гады.

ПОЗИЦИЯ

Раз ты молодой да активный — плати штраф или иди за решетку!

Такова, к сожалению, «логика» сегодняшних властей.

Вы посмотрите, что делает наше государство: подвергает уголовному преследованию детей, молодежь: Ивану Шило всего 16 лет, Ярославу Грищене — 18, Насте Полаженко — 16. У Змицера Дашкевича недавно был день рождения, встреченный им в шкловской колонии, так ему даже не разрешили встретиться с родными. Какой "плохиш" — не стал давать показания против своего друга...

За неравнодушное юношеское восприятие жизни власть навешивает на подростков ярлыки уголовников. Но за что?! Никто из них никого не убил, не ограбил, не обманул. Даже не ругнулся! Их вина лишь в том, что они действуют от имени организации, которую власть упорно не хочет регистрировать по непонятным (вернее, вполне понятным) причинам. Вот "Белую Русь" регистрируют мгновенно, без колебаний и повсеместно, а "Малады фронт" — ни за что!

Власть самостоятельных боится, осуждает на неволю, штрафы, отсидки на Окрестино. На тех, кто еще не успел ощутить вкус самостоятельной жизни, выучиться, поработать, почувствовать тяжесть взрослой ответственности, заводят уголовные дела, не стесняются выносить чересчур жесткие наказания. Лучше бы внимательно посмотрели, сколько еще разгуливает на свободе всяких негодяев, кто убивает, грабит, насилует. Но их отлавливать труднее, чем хватать высказывающих мирным, открытым протестом несогласие с официальной политикой.

Многие строения в наших городах расписаны-испачканы граффити разных сатанистов и прочих подонков. Но кого из них задерживали, судили? Не слышно что-то. А вот за "Жыве Беларусь!"... Как можно запрещать пикетирование, раздачу листовок, создание сайта, если ребята же не порно-сайты создают, не порно-листовки раздают, а стараются осмыслить происходящее в стране через свой юный, чистый взгляд на добро и зло в этом мире.

Именно на борьбу с преступностью, считаю, должны уходить наши налоги и именно за это в первую очередь люди в погонах должны получать свою зарплату, а не за беспощадное преследование тех, кто думает о ситуации в стране иначе и является полностью беззащитным, безоружным перед вооруженными силовиками.

Государство губит судьбы подростков только потому, что те, хоть им и не дают зарегистрировать свою организацию, смогли, даже под мощным давлением, все-таки создать ее. Они не шляются по подворотням, не глушат себя водкой и прочей дурью, а думают о собственном будущем и о будущем своей страны, которая должна стать по-настоящему независимой, процветающей и уважаемой во всем мире. Они хотят лучшей, достойной жизни. Что же здесь плохого.

Такой ответственной, сознательной — и, если хотите, — наиболее культурной части молодежи нужно помогать, а не заполнять ею тюрьмы и колонии или пополнять бюджет, облагая непомерными штрафами. Подумали бы блюстители "порядка" о своих детях, вместо того чтобы калечить жизни другим, отнимая у них лучшие годы, когда они молоды, активны, наконец, впервые влюблены... Если принятый верхами закон вот так просто губит наших лучших молодых людей, то этот закон нужно менять, а не плодить в тюрьмах поколения, достойные куда более завидной участи.

А что же наш "славный" БРСМ? Его поддерживает власть, и он молчит, когда хватают ровесников этих самых БРСМовцев, сидящих с ними рядом в одной аудитории или находящихся на рабочих местах. Проявите же хоть раз свою гражданскую волю и поднимите голос в защиту таких же молодых и талантливых, как и вы! Что, страшно? Проще и безопаснее, конечно, всегда поддакивать и выполнять всё, что скажут сверху. Труднее быть личностью и самому решать, как поступить по совести. Видимо, кое у кого она беспробудно спит. Почему же вы ни слова не сказали, когда студентов лишили льгот? Это же и у вас льготы отняли, а вы — мол, моя хата с краю...

Не все прекрасно в стране, как стараются уверить нас сладкоголосые государственные СМИ, если в этой стране сажают в тюрьмы и штрафуют 16—18-летних подростков за их активную гражданскую позицию и смелость сказать такой власти "нет". Их, уже в XXI веке, репрессируют, как когда-то в годы сталинщины (поглубже копните историю ленинского комсомола, расспросите своих дедушек и бабушек), ломая человеческие судьбы.

Посмотрите на европейцев! Они, пережив фашизм Второй мировой войны, извлекли урок из кошмарного прошлого — вот почему на первое место и поставили права и свободы отдельного человека, каждой личности, уравняв перед законом работягу и чиновника, президента и сапожника. Они построили демократическое общество, в котором, при всех недостатках и издержках, создана такая правовая защита, что Европа больше никогда не скатится в фашистскую пропасть или в коммунистическую бездну. Потому там и живут намного лучше нас. Если же тамошняя власть делает неверные шаги, то общество тут же на это реагирует. Европейцы очень ценят мир, закон и свободу. И вовсе не на словах.

Возвращаясь к теме молодежи, вспомню Библию: "Если не будете как дети, не сможете войти в Царство Небесное", ибо "в детях наших живет сам Господь". Грех тому, кто поднимает руку на наших с вами детей...

Андрей ЯКУШОНОК.
Мядельский район.

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

У СОСЕДЕЙ

Кто победит?

В Украине началась кампания по досрочным выборам в Верховную Раду, которые назначены на 30 сентября

Директор киевского Центра прикладных политических исследований "Пента" Владимир Фесенко в интервью Радио Свобода предположил, что существует большая вероятность того, что и с новым парламентом стране не удастся найти выхода из затяжного политического кризиса. Впрочем, до сих пор существует вероятность того, что неоднократно объявленные выборы все же могут не состояться: "Есть политические силы, которые в выборах не заинтересованы, — говорит он. — В первую очередь это спикер Верховной Рады Александр Мороз и Социалистическая партия, которую он возглавляет, а также небольшая часть союзников социалистов, которые принципиально не принимают решение президента о роспуске Рады. Но наиболее влиятельные политические силы, та же Партия регионов, уже включились в избирательную кампанию. Так что следует ожидать, что выборы все-таки состоятся".

Самый серьезный риск в организации избирательного процесса, как это ни странно, связан с деятельностью Центральной избирательной комиссии, говорит эксперт. Она сформирована по партийно-паритетному принципу. Половина членов комиссии представляют парламентскую коалицию, а половина — сторонников президента и оппозиции. Любая из этих сторон в принципе может заблокировать невыгодное ей решение. А если тактика блокирования будет задействована (а такое уже было и в июне, и в июле), нормальная работа Центризбиркома будет заблокирована. Соответственно, под вопросом окажется и проведение избирательной кампании.

Среди особенностей кампании, которую инициаторы досрочных выборов начали задолго до ее официального старта, эксперт называет ее компактность и интенсивность: "Это наиболее короткая кампания за всю историю Украины. Официально она будет составлять два месяца, а на агитационную часть отводится меньше месяца. Выборы стали следствием политического кризиса, который разразился весной, его отпечаток чувствуется и сейчас. Будет больше жесткости, грязи, конфликтов, более широко будет использование административного ресурса со всех сторон. Одна из особенностей этой кампании заключается в том, что административный ресурс разделен. Часть его у президента, часть у правительства, которое контролирует исполнительную власть, а часть — у местных советов, в которых представлены и Партия регионов, и ее союзники, и Блок Юлии Тимошенко), и "Наша Украина".

Опросы общественного мнения тоже показывают, что досрочные выборы в Верховную Раду существенно не изменят расклад политических сил и, очевидно, не поставят точку в противостоянии между ветвями власти. Как и на минувших парламентских выборах, немногим более 30% избирателей готовы поддержать Партию регионов во главе с премьером Виктором Януковичем. 18% украинцев симпатизируют оппозиционному Блоку Юлии Тимошенко. Почти столько же может набрать и пропрезидентский блок в составе "Нашей Украины", "Народной самообороны" и, возможно, "Украинской правицы". Более 5% избирателей намерены проголосовать за коммунистов. Вместе с тем Соцпартия, изменившая "оранжевым" силам и вошедшая в коалицию с коммунистами и Партией регионов, на этих выборах скорее всего не пройдет в парламент, поскольку не сможет преодолеть трехпроцентный барьер.

О том, у каких политических сил лучшие стартовые возможности для проведения избирательной кампании, рассказал Радио Свобода директор Киевского института глобальных стратегий, политолог Вадим Карасев: "Сегодня и "Наша Украина" может смотреть с оптимизмом на свой электоральный результат. И Блок Юлии Тимошенко тоже достаточно отмобилизован для проведения такой скоростной, темповой избирательной кампании. Но я бы не сказал, что и Партия регионов является аутсайдером на старте, потому что у партии мощный запас организационных, финансовых и политических ресурсов на востоке Украины, для того чтобы провести сильную избирательную кампанию. Что касается коммунистов, то специально они к избирательной кампании не готовились, сопротивлялись до конца идее досрочных выборов, тем не менее коммунисты могут смотреть с умеренным, скажем так, оптимизмом в свое поствыборное будущее, поскольку есть вероятность того, что ряд голосов Партии регионов на востоке Украины может перетечь именно коммунистам. Не говоря уже о том, что коммунисты останутся единственной левой партией в парламенте, и если возникнет вдруг коалиция Партии регионов и коммунистов, то коммунисты будут иметь серьезную золотую акцию в этом коалиционном образовании".

Главной интригой стало формирование мощного пропрезидентского блока. Пока в него входят "Наша Украина" и "Народная самооборона" во главе с бывшим социалистом и экс-министром внутренних дел Украины Юрием Луценко. Споры продолжаются о лидере нового объединения и возможности присоединения к нему блока правых сил "Украинская правица" в составе Народного руха, Украинской народной партии и партии "Собор".

Сергей ИВАНОВ.

ЛЮБОПЫТНО

Ревнуешь — переезжай в другой город

В Италии особо ревнивых мужей будут переселять от жен в другие города, сообщил журналистам представитель итальянского правосудия. По его словам, кассационный суд вынес такое решение по отношению к жителю города Лечче Роберто В., который замучил свою супругу Марию Аддолорату Н. не только подозрениями в неверности, но и заставлял благоверную "изменить привычный образ жизни". В итоге измученная постоянными нотациями мужа женщина подала в суд, который и вынес постановление о переселении мужчины в другой город.

Полиция города Лечче уже получила на этот счет все необходимые указания. Однако на какое время ревнивец будет отселен от жены, представитель итальянского правосудия не уточнил.

Кот, который предсказывает смерть

Кот, живущий в одном из американских домов престарелых, своей способностью предсказывать кончину пациентов заставил врачей в недоумении разводить руками.

У Оскара есть привычка сворачиваться в клубок рядом с пациентами дома в Провиденсе, Род-Айленд, в последние часы их жизни. Согласно мнению автора статьи в американском медицинском журнале New England Journal of Medicine, двухлетний кот точно "предсказал" кончину в 25 случаях.

Дошло до того, что врачи дома престарелых, обнаружив кота сидящим рядом с очередным пациентом, немедленно звонят родственникам, чтобы предупредить их: возможно, пришло время готовиться к худшему.

"Он нечасто ошибается, — сказал агентству "Ассошиэйтед Пресс" профессор Университета Брауна Дэвид Доса, который и занимался исследованием кошачьего феномена. — Судя по всему, он понимает, когда пациент находится в шаге от смерти".

Оскар попал в дом престарелых еще маленьким котенком. Кот каждый день обходит палаты, подобно докторам и медсестрам, но с пациентами особо не дружит. Как только он проявляет дружелюбие и укладывается рядом с пациентом, все понимают, что это неспроста.

Хотя большинство родственников благодарны коту за "предупреждение", некоторые просят убрать кота из комнаты, пока они прощаются с находящимся при смерти близким человеком.

Когда кота прогоняют, он начинает недовольно бегать взад-вперед перед дверьми и громко мяукать — так он выражает свой протест, говорят врачи.

Томас Грейвс, зоолог из Университета Иллинойса, сказал Би-Би-Си: "Кошки часто чувствуют, когда их хозяева больны, или когда болеет какое-либо животное". По словам зоолога, специализирующегося на семействе кошачьих, "кошки могут ощущать приближающиеся изменения в погоде, известно, что они предчувствуют землетрясения". Врачи, которые ухаживают за пациентами дома престарелых, склонны считать, что объяснение способностям кота скорее всего нужно искать в области биохимии, нежели в сфере паранормальных явлений.

ФОТОФАКТ

Фестиваль воздушных шаров

На днях он прошел во Франции. 2007 год стал для международного фестиваля воздушных шаров юбилейным. Он проводился в 10-й раз. Впервые фестиваль шаров прошел в 1989 году. Проведение его является знаковым событием в истории аэронавтики и аэростатики.

С 27 июля по 5 августа в небо Лотарингии поднималось несколько сотен воздушных шаров.

На каждый фестиваль съезжаются конструкторы монгольфьеров (воздушных шаров, взлетающих от нагретого воздуха) из 70 стран мира, представители пяти континентов.

14 сентября в Британии пройдет день "Возьми с собой собаку на работу". Девушка-полицейская готовится к нему ответственно.

ПАЗІЦЫЯ

Спадары імперцы, не чапляйцеся да эстонцаў!

Перш за ўсё, шаноўныя чытачы, прашу прабачэння, што ў сваім лісце закранаю пытанне, стаўленне да якога ў нашым грамадстве далёка не адназначнае і нават палярнае. Сам я лічу гэта натуральным. Бо калі ўсе думаюць аднолькава — не думае ніхто.

Яно тычыцца сённяшніх адносін паміж велізарнай Расійскай дзяржавай і малюсенькай у параўнанні з ёю Эстоніяй. Па тэрыторыі Расія пераўзыходзіць Эстонію больш як у 308 разоў! А яе насельніцтвам можна засяліць хіба сярэдні горад Расійскай Федэрацыі.

І тым не менш з вуснаў многіх сённяшніх расійскіх кіраўнікоў сыплюцца на адрас Таліна самыя страшныя пагрозы: не купляць эстонскія шпроты, абвясціць эканамічную блакаду, разарваць дыпламатычныя адносіны. Пакуль яшчэ не чуваць выказванняў былога міністра абароны РФ, а сёння намесніка прэм'ера С.Іванова. Раней ён выказваў куды больш радыкальныя думкі і прапаноўваў страшныя меры: калі ў якой-небудзь дзяржаве будуць прыціскаць рускіх, Расія захоўвае за сабой права скарыстаць супраць яе ваенную сілу. Праўда, страшна? Вось чым можа скончыцца жаданне эстонцаў быць гаспадарамі ў сваёй краіне.

Ці не зашмат стала ў расіян ворагаў? У свой час такія пагрозы чуліся на адрас Латвіі, Грузіі, па Украіне "нанеслі газавую атаку". Зараз (пакуль вусна і эканамічна) "бамбяць" Польшчу. Дастаецца і Беларусі вуснамі вядомага палітыка-дэмагога У.Жырыноўскага і некаторых іншых. Хто наступны?

З чаго, як кажуць, разгарэўся сыр-бор? Аказваецца, эстонцы ў сваёй сталіцы вырашылі перанесці помнік і перапахаваць парэшткі савецкіх салдат — вызваліцеляў горада ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў з цэнтра Таліна на вайсковыя могілкі. Таксама ў сталіцы Эстоніі.

І пайшло і паехала... Пры прамой падтрымцы з Масквы знайшліся правакатары з часткі рускага насельніцтва (а яна тут значная — 25%, хоць даныя мінулых гадоў могуць быць не зусім дакладныя) "у знак пратэсту" ўчынілі начны пагром у эстонскай сталіцы. Пэўна, наглядзеліся тэлеперадач з Парыжа, дзе такое ж варварства здзяйснялі выхадцы з Афрыкі. Ды толькі вось што цікава: ніводзін кіраўнік афрыканскай дзяржавы не адобрыў пагромшчыкаў, а прэзідэнт Расіі У.У.Пуцін пашкадаваў сваіх вандалаў.

Мне неаднойчы даводзілася бываць у Таліне. Прыгожы старажытны горад, прыемныя, гасцінныя людзі. Бачыў гэты помнік, бачыў вайсковыя могілкі, дзе пахавана шмат чырвонаармейцаў і камандзіраў Чырвонай Арміі, што вызвалялі Эстонію ў гады Другой сусветнай вайны. У тым ліку і Герой Савецкага Саюза Ніканаў. Таму перанос помніка і перапахаванне парэшткаў воінаў з цэнтра горада менавіта на гэтыя могілкі лічу справай зусім натуральнай: хай будуць усе разам, так, як плячо да пляча ваявалі і ішлі ў свой апошні бой.

Могілкі па-еўрапейску добраўпарадкаваны. Дай Бог, каб такімі былі пахаванні ўсіх воінаў у самой Расіі. На жаль, прыходзілася бачыць куды горшае. У Паўночнай Асеціі на Каўказе ёсць помнік салдату Пятру Барбашову, які здзейсніў подзвіг, што пасля сталі называць "подзвігам Матросава", на месяц раней за яго. Тут захаваўся дзот часоў вайны, а ля яго — фігура салдата ў поўны рост з ППШ у руцэ. Паедзьце і параўнайце тое месца з могілкамі ў Таліне.

Другі прыклад. На самым беразе сённяшняга Цымлянскага водасховішча, сярод прыдонскіх стэпаў узвышаецца манумент, устаноўлены ў знак злучэння тут трох франтоў, што акружылі армію нямецкага фельдмаршала Паўлюса. Здалёку ён зіхаціць золатам. А калі падысці бліжэй — насып пад помнікам парос пустазеллем ды хмызнякамі. Лесвіца, што вядзе да помніка, выклікае недавер, і мала хто рызыкуе падняцца на вяршыню ды паглядзець на наваколле.

Нарэшце, а ці ўсе загінуўшыя салдаты на расійскай зямлі годна пахаваны? Так, як гэта зроблена ў Эстоніі і іншых краінах Балтыі? І ў нас, на Беларусі, таксама.

Паўтаруся, талінскія вайсковыя могілкі — цудоўны, добраўпарадкаваны, ціхі куток горада. Бадай, самае лепшае месца для вечнага спачыну тых, хто загінуў і заслужыў такі спакой. Каб не аплёўвалася і не засмечвалася іх светлая памяць.

Дык ці толькі ў пераносе і перапахаванні справа? Канешне ж, не. На маю думку, з боку Расіі яна цалкам палітычная. Заўважу, ужо стагоддзе стаіць ля самога берага ў моры помнік загінуўшай камандзе карабля "Русалка", на якім было шмат рускіх матросаў. Да яго ўсе талінцы ставяцца з павагай, і вакол яго ніхто і ніколі не падымаў буру.

У Іўеўскім раёне Гродзенскай вобласці было пахаванне салдат часоў мінулай вайны, якое знаходзілася на размяшчэнні дзвюх дарог. Месца вельмі небяспечнае пры сённяшнім транспартным руху. Пахаванне перанеслі: перапахавалі парэшткі загінуўшых, а на новым месцы паставілі той жа помнік. І ніхто нават не чуў і не ведаў, што такое адбылося.

Сённяшні расійска-эстонскі канфлікт "разгравалі" спачатку ветэраны вайны, дакладней, не шэраговыя ветэраны, а былыя начальнікі. На гэта яны вялікія мастакі! Затым падключылася "цяжкая артылерыя" — сам прэзідэнт РФ У.У.Пуцін. У адным са сваіх выступленняў ён запатрабаваў ад эстонскіх улад знайсці вінаватых у гібелі расіяніна ў час пагрому і пакараць! Яго словы прагучалі адрывіста, як загад ці ультыматум.

А шукаць нікога не трэба: 17 мая адзін з такіх духоўных арганізатараў, жыхар-расіянін Эстоніі, мо не непасрэдны ўдзельнік начнога пагрому, стаяў каля бар'ера ў тэлешоу У.Салаўёва "К барьеру!" на тэлеканале НТБ і красаваўся на ўсю Расію. А большая частка расіян яму апладзіравала.

У гэтай шумлівай кампаніі нікому з абаронцаў рускай і савецкай ратнай славы не прыйшло ў галаву павярнуцца ды паглядзець у свой бок. Колькі помнікаў сапраўдным сынам Расіі была знішчана навек у час панавання бальшавікоў! А іх імёны выкраслены з расійскай гісторыі! А менавіта прабальшавіцкі настроеныя расіяне больш за ўсё і крычаць.

Вось яскравы таму прыклад. Вялікі рускі пісьменнік Мікалай Васільевіч Гогаль — геній рускай класічнай літаратуры, быў пахаваны на могілках побач з кляштарам у Маскве. Калі было вырашана ў будынку кляштара адкрыць калонію для злачынцаў, могілкі зруйнавалі. Парэшткі Мікалая Васільевіча перапахавалі. З каменя-пастамента знялі бронзавы крыж, і ён недзе знік. Застаўся адзін толькі камень. Труну, дастаўшы з магілы, адкрылі і абрабавалі: пазрывалі гузікі і іншыя рэчы, што яшчэ захаваліся. Матэрыю скарысталі для пераплёту экземпляра "Мёртвых душ"! Ці не кашчунства гэта!

Балазе, не змаглі аддаць у забыццё само імя вялікага мастака слова. Ды ці мала такога тварылі бальшавікі! Нічога падобнага не зрабілі талінскія ўлады.

Усе выступленні расійскіх палітыкаў сёння — гэта густа замешаныя на нацыяналістычных дражджах вялікадзяржаўныя, імперскія, антыамерыканскія амбіцыі. Хвароба гэта ў Расіі, мабыць, хутка пройдзе ў эпідэмію.

Палітычны змест антыэстонскай кампаніі бачны, як кажуць, няўзброеным вокам. Да пытання аб помніку і брацкай магіле ў цэнтры Таліна далучылі яшчэ і *"дэфіляды былых эсэсаўцаў"*, што маршыруюць па вуліцах эстонскіх гарадоў. Хацелася б задаць пытанне "гаспадарам"-расіянам: а чым сталінскія чэкісты адрозніваліся ад нямецкіх карнікаў? Мабыць, цяжка знайсці розніцу.

Па тое, што былыя супрацоўнікі з гітлераўцамі не карыстаюцца павагай сярод насельніцтва Эстоніі, шмат што можа сведчыць. Прынамсі тое, што ходзяць яны невялічкімі групкамі і ніхто да іх не далучаецца, не адзначаюць дзень нараджэння фюрэра, як гэта робіцца іншымі ў Расіі. Не забіваюць ні за што ні пра што людзей іншай нацыянальнасці.

А вось сталінскія чэкісты з "гарачым сэрцам і халоднай галавою", выставіўшы наперад грудзі з "іканастасам", ходзяць у агульных калонах, і не разбярэш, хто ён быў, за што нахапаў столькі ордэнаў ды медалёў.

Схаваліся за спіны сапраўдных, сумленных абаронцаў Радзімы. Тых, каго з паўтараметровай вінтоўкай Мосіна супраць нямецкіх аўтаматаў ды "шмайсераў" пад дуламі наганаў ды пісталетаў гналі браць іншы раз нікому не патрэбныя "безымянные высоты". Самая нязначная непаслухмянасць, натуральны страх перад смерцю разглядаліся як трусасць, панікёрства, дэзерцірства, нават як здрада Радзіме і справе вялікага Сталіна, і за гэта асуджаліся трыбуналамі да расстрэлу. Такім чынам "ад пачатку вайны да 10 кастрычніка 1941 года Асобымі аддзеламі НКВД... расстраляны 10.201 чалавек, з іх 3321 перад строем". Каля 10 чалавек штодзённа!

Хай лепей і яны хадзілі б асобнымі калонамі, каб усе мы маглі іх бачыць.

Не абышлося без патрабавання ўвесці ў Эстоніі канстытуцыйнае дзвюхмоўе — дзяржаўныя эстонскую і рускую мовы. Падумаць толькі: нарадзіцца тут век свой пражыць сярод сумленных, добразычлівых, гасцінных людзей і ў той жа час мовай гэтага народа грэбаваць! Дзе вы такое бачылі? Хіба толькі ў калоніях.

Да чаго даводзіць такое "дзвюхмоўе", добра бачна на прыкладзе Беларусі. Увёўшы яго, мы загналі родную мову ў падзямелле. Нават з вуснаў самых высокапастаўленых адказных дзяржаўных чыноўнікаў не пачуеце беларускага слова. "Абруселі" гарады і сёлы. Хоць як паслухаеш іншы раз выступленні на "трасянцы", вушы вянуць ад непісьменнасці.

Таму шчыра хачу параіць сваім сябрам-украінцам, прыбалтам і іншым: не дапусціце такой ганьбы, калі хочаце застацца народам і людзьмі звацца. Расійскае зязюляня, калі ўпусціце яго ў сваё гняздо, павыкідвае ўсё, што вам належыць. І апануе цалкам усёй вашай маёмасцю — матэрыяльнай і духоўнай. Мы ўжо гэта прайшлі.

Вось такі, можа, крыху сумбурны роздум прыйшоў мне ў галаву, калі я сачыў за падзеямі, звязанымі з расійска-эстонскім канфліктам вакол пераносу помніка савецкаму салдату ў Таліне з цэнтра горада на вайсковыя могілкі.

Анатоль КУЛЕШ,
жыхар г.Ліды.

СКАНДАЛ

Секс и итальянские политики

Лоренцо Чеза, секретарь итальянской партии "Союз христианских демократов", которая непоколебимо верна устоям католицизма, предложил выделять депутатам парламента специальное денежное пособие на проезд их жен в Рим. Зачем?

Чтобы не вынуждать политиков, ощутивших потребность в сексе, ходить к проституткам.

Чеза выступил с этим предложением после того, как депутат от его собственной партии Козимо Меле, отец семейства (у Меле и его жены трое детей и четвертый в проекте), признался, что как-то провел ночь в гостиничном люксе с двумя проститутками, одна из которых попала в больницу ввиду передозировки кокаина.

Об этом пишет газета "FINANCIAL TIMES". И продолжает, что идея Чезы прозвучала, мягко говоря, несвоевременно — именно сейчас политические механизмы Италии подвергаются критике СМИ и общественности за разбазаривание средств налогоплательщиков, так что политические институты сами принимают меры для сокращения расходов, порой весьма чувствительные. Как и следовало ожидать, на Чезу обрушилась лавина нападок и насмешек с разных сторон.

Меле, малозаметный депутат из Бриндизи, что на юге Италии, сказал, что не устоял перед соблазном, так как "пять дней провел в одиночестве". По его словам, с первой из молодых дам он познакомился в сверхдорогом ресторане Camponeschi, но не заподозрил в ней проститутку, хотя потом, в отеле Flora на Виа-Венето, дал ей денег "в подарок". Меле утверждает, что, когда пришла вторая женщина, он спал и ничего не заметил. Он признался в том, что занимался сексом, но заявил, что не в курсе, употребляли ли женщины кокаин.

В свою очередь молодая женщина, попавшая в больницу, заявляет, что кокаин принесла, безусловно, не она, что Меле начал с того, что вручил ей деньги, а спать в номере никто и не думал.

Чеза, чья партия твердо отстаивает семейные ценности и энергично ратует за принятие суровых законов о борьбе с наркоманией, сказал: "Одиночество — это очень серьезно, а депутатам иногда живется очень тяжело". Он также упомянул о "воссоединении семей", но не коснулся того факта, что каждый итальянский парламентарий — а итальянские депутаты самые высокооплачиваемые в Европе — уже обходится налогоплательщикам ежемесячно в 21 тысячу евро с лишним. В эту сумму входят оклад и ряд льгот, в том числе щедрые субсидии на оплату проезда и проживание в столице. Умолчал Чеза и о том, что заседания парламента обычно проводятся со вторника по четверг, чтобы парламентарии могли располагать собой в выходные.

Депутат левых взглядов Франко Гриллини, активист движения за права геев, заметил: "Только в Италии разведенные политические лидеры выступают против разводов, лидеры с целой коллекцией любовниц участвуют в демонстрациях на День семьи. А теперь появился новый типаж — морализатор, не вылезающий из борделя".

Можно предположить, что развлечения Меле — затраты на ужин в ресторане, гостиницу и услуги дам — обошлись ему в 2—3 тысячи евро. На эти деньги синьора Меле запросто могла бы несколько раз навестить мужа, воспользовавшись самолетом или поездом.

БЫВАЕТ И ТАКОЕ

Всех удивил министр Новой Зеландии

Глава МИД Новой Зеландии Уинстон Петерс был едва узнаваем в традиционном капустнике на форуме Ассоциации государств Юго-Восточной Азии (АСЕАН) в филиппинской столице Маниле.

Перед своими партнерами по диалогу новозеландский министр предстал в облике коренного жителя своей страны — маорийского воина. Дипломат не только был раскрашен в боевую татуировку и устрашающе высовывал язык, как это веками делают маорийцы, но и буквально жил в этом образе, чем изрядно поразил коллег.

Министры десяти стран региона проводили встречу с партнерами по диалогу, включая Россию, США, Евросоюз, Австралию, Китай и даже КНДР.

Идея проведения асеановских капустников родилась практически одновременно с созданием Регионального форума по безопасности (АРФ), который проводится с 1994 года с партнерами АСЕАН. Концерты, сопровождающие форум, призваны подчеркнуть неформальный характер дискуссий. Министры и члены делегаций выступают с шуточными номерами, в которых обыгрывают вопросы, стоящие перед АСЕАН, а также личные особенности и забавные черты друг друга. К капустнику дипломаты зачастую готовятся не менее серьезно, чем к пленарным заседаниям и переговорам. Участники концерта привозят с собой костюмы и реквизит, в свободное от встреч и дискуссий время проводят спевки и репетиции.

Те, кто побывал на предыдущих капустниках, признают, что выступления российской делегации неизменно пользуются большим успехом. Неоднократно после концерта к "артистам" из МИД России выстраивалась очередь из желающих поздравить с удачным номером. Первым из российских министров на гала-концерте выступил Евгений Примаков — в 1997 году в Куала-Лумпуре. Он занял второе место, уступив победу госсекретарю США Мадлен Олбрайт. На этот раз российская делегация во главе с Сергеем Лавровым исполнила юмористическую постановку под мелодию песни "Подмосковные вечера".

РИА "Новости".

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

АСОБА

Віталь СКАЛАБАН:

«Мы не такія бедныя, як нам часам хочацца»

5 жніўня беларускаму гісторыку, літаратуразнаўцу, архівісту, кандыдату гістарычных навук Віталю СКАЛАБАНУ споўнілася 60 гадоў. Напярэдадні юбілею наш карэспандэнт задаў гісторыку некалькі пытанняў.

— Віталь Уладзіміравіч, раскажыце нашым чытачам трохі пра сябе.

— Нарадзіўся я 60 гадоў таму ў вёсцы Шылавічы Слонімскага раёна. Скончыў Ленінградскі універсітэт. Працаваў у выдавецтве "Беларуская энцыклапедыя", намеснікам дырэктара і саветнікам Беларускага навукова-даследчага інстытута дакументазнаўства і архіўнай справы, намеснікам дырэктара Нацыянальнага навукова-асветнага цэнтра імя Ф. Скарыны. А з 2002 года працую ў Нацыянальным архіве Рэспублікі Беларусь загадчыкам аддзела публікацый і дакументаў.

— А што Вам памятаецца з таго часу, калі Вы жылі на Слонімшчыне?

— У Шылавічах мой бацька-франтавік працаваў настаўнікам і дырэктарам мясцовай сямігодкі. Жылі ў школе. Маці працавала ў Жыровічах у сельскагаспадарчай школе. Аднойчы яна, калі была цяжарная мною, пераходзіла Шчару і правалілася ў палонку. Так што я быў яшчэ ахрышчаны Шчараю да свайго нараджэння. Добра памятаецца школа ў Шылавічах. Туды часта прывозілі са Слоніма паказваць кіно. Гэта для нас была самая вялікая радасць і падзея. У 1951 годзе маці перавялі працаваць у Ляхавічы, куды мы ўсёй сям'ёй пераехалі. Але школа ў Шылавічах, Шчара, кіно памятаюцца да сённяшніх дзён.

— Мабыць, адсюль і пачалося Ваша знаёмства з беларускім кінематографам?

— Можа, і так. Бо я ж, як ты ведаеш, Сяргей, з'яўляюся сааўтарам сцэнарыяў дакументальна-мастацкіх фільмаў пра Цішку Гартнага, Усевалада Ігнатоўскага, Янку Купалу і іншых беларускіх дзеячаў.

— І п'есы добрыя пішаце.

— Спадзяюся, што п'есу "Людвіка і Фабіян", якую я напісаў разам з Людмілай Рублеўскай, паставіць калі-небудзь на маёй маленькай радзіме Слонімскі драматычны тэатр.

— Віталь Уладзіміравіч, кожны з нас ведае, што Вы шмат зрабілі і для нашых гістарычнай і філалагічнай навук. Вы даследуеце гісторыю беларускага нацыянальнага руху, культуры XIX — пачатку XX стагоддзяў, пытанні архіўназнаўства, краязнаўства і бібліяграфіі. Калі мы ўсе Вашы цікавыя матэрыялы ўбачым пад адной вокладкай?

— Зрабі мне за гэта вымову. Тым не менш шмат выйшла і выходзіць з друку тое, што я рыхтую як складальнік.

— Імя аўтара паэмы "Тараса на Парнасе", якая вывучаецца ў школе, доўгі час лічылася невядомым. Некалькі гадоў таму Вы даказалі, што гэту паэму напісаў Канстанцін Вераніцын.

— Яшчэ ў 1986 годзе мне ўдалося знайсці копію рукапісаў Рэпінскага, дзе было пазначана аўтарства "Тараса на Парнасе", і з яе дапамогай вызначыць імя аўтара паэмы. Сёння нават у школьных падручніках ужо не гаворыцца, што "Тарас на Парнасе" — твор ананімны. Яшчэ больш, вядомы дата і месца напісання паэмы: 15 красавіка 1855 года, мястэчка Гарадок. Сёлета паэме спаўняецца 152 гады. І яшчэ знойдзена паэма Вераніцына "Два д'яўлы" (пазначана 7 красавіка 1860 г.). Мова і рэаліі сведчаць пра несумненную сувязь "Двух д'яўлаў" з Віцебскам і прыналежнасць абедзвюх паэм аднаму аўтару — Канстанціну Вераніцыну. Знойдзена і апублікавана драматычная паэма Гераніма Марцінкевіча "Адвячорак". Таму дзіўлюся, чаму "Адвячорак" да гэтага часу ніхто не паставіў на сцэне. Выдатная рэч.

— 2007 год для нас, беларусаў, — гэта год Купалы і Коласа. Што цікавае знойдзена пра іх у архівах?

— Я падрыхтаваў кніжку "Купала і Колас, вы нас гадавалі". Сюды ўвайшлі новыя, раней невядомыя дакументы пра нашых песняроў з Нацыянальнага архіва Рэспублікі Беларусь, а таксама з іншых сховішчаў. Гэта будзе сенсацыйнае выданне.

— Да сённяшніх дзён так і не выйшла энцыклапедыя "Якуб Колас", хаця мы даўно маем энцыклапедыю "Янка Купала". Чаму так?

— Ой, не сып мне соль на рану. А чаму не пабачыла свет энцыклапедыя "Максім Багдановіч"? Яна ж была амаль падрыхтаваная. Ды і невялікая па памерах атрымалася. Коласаўская энцыклапедыя будзе вельмі вялікая. Але праца над ёй вядзецца. Таму я найперш выдаў бы энцыклапедыю "Максім Багдановіч". І мару, калі ўсё ж і коласаўская, і энцыклапедыя, прысвечаная Багдановічу, пабачаць свет. Шчыра скажу, у нас за што ні вазьміся — яшчэ шмат чаго не зроблена, не напісана.

— Мы, беларусы, шчаслівы народ, бо ў нас працы па гісторыі, літаратуры, культуры хопіць яшчэ на тысячу гадоў.

— Не кажы! Некаторыя даследчыкі сцвярджаюць, што ў нас загінулі архівы, бібліятэкі, каштоўныя дакументы і г. д. Ды не. Мы не такія бедныя, як нам часам хочацца. У нас у Беларусі даволі багатыя архівы. І беларускіх збораў вельмі шмат па-за межамі Беларусі ў многіх краінах свету. Трэба не спаць, а шукаць гэтыя дакументы і вяртаць іх на Бацькаўшчыну.

Сяргей ЧЫГРЫН.

ЛЁСЫ ЛЮДСКІЯ

Рады за цябе, Пацэк!

Першая наша сустрэча з хлопцам, які назваў сябе незвычайным імем Пацэк, адбылася каля чвэрці стагоддзя таму. Тады да мяне на трэніроўку па боксе з'явіўся новы вучань і адразу мне спадабаўся. Падкупляў рэдкай стараннасцю і ўпартасцю, кемлівасцю і здольнасцю хапаць усё злёту. Цяжкасці няпростага віду спорту падлетка не спынялі, адразу было бачна: мужчына расце!

А потым, неяк нечакана, ён знік. Шукаў яго ў школе, але там мне сказалі, што Пацэк пераведзены ў спецшколу для... разумова адсталых. Гэтая навіна мяне ўразіла. Як жа так — разумны, жвавы, працавіты хлопчык — і ў такім інтэрнаце? Можа, проста надарылася непаразуменне нейкае з прычыны рашучага характару падлетка — такі не будзе стаяць у баку, калі што не па справядлівасці. А мо насваволіў? Мо кампанія не лепшага гатунку зацягнула — Пацэк жыў з маці ў не надта прэстыжным раёне, на ўскрайку Брэста, у старым бараку... Можа стацца (не кажу гэта катэгарычна), побач з ім у складаны момант не аказалася старэйшага мудрага сябра, а настаўнікі, замест таго каб ва ўсім разабрацца і дапамагчы, палічылі за лепшае "сплавіць" "нязручнага" вучня... Я так і не здолеў даведацца, што ж здарылася з Пацэкам.

Ішоў час. І вось аднойчы — я ўжо працаваў фельчарам на "хуткай дапамозе" — пабачыў на вуліцы, побач з "Мерседэсам" маладога, элегантна апранутага чалавека. "Дзень добры, Васіль Васільевіч!" — прывітаўся са мною незнаёмец. Я здзівіўся — адкуль ён мяне ведае? "Ды я ж у вас, Васіль Васільевіч, боксам займаўся. А цяпер займаюся бізнесам. Пацэк я, успомнілі?"

Ну, канешне, гэта быў ён, хаця з першага погляду і не прызнаеш у імпазантным маладым чалавеку таго падлетка з барачнага "палаца". Дарэчы, з баракам развітаўся і ён сам, і яго маці, якой сын купіў прыстойную кватэру ў горадзе.

Я ад душы парадаваўся за свайго былога вучня: усё было пры ім, некалі залічанага да "разумова-адсталых" — і розум, і працалюб'е, і ўдача.

А новая сустрэча толькі ўзмацніла мае пачуцці. Падчас спартыўных спаборніцтваў у Жабінцы — там праходзіла першынство ДЮСШ з удзелам каманд з Брэста, Пінска, Кобрына, Лунінца — я выконваў абавязкі рэферы. На рынг быў запрошаны падлетак з добра знаёмым мне прозвішчам (па вядомых прычынах не называю яго), якое носіць і Пацэк. А вось і ён сам, бацька юнага баксёра ў ролі памочніка секунданта...

Паважаны чытач, я думаю, што вы мяне зразумееце. Зразумееце тую гаму пачуццяў, якую я перажыў і як рэферы, і як чалавек: сын майго былога вучня перамог!

Пасля спаборніцтва Пацэк падышоў да мяне, падзякаваў за былую навуку і сённяшняе чэснае судзейства. Расказаў, як жыве. Не хаваў гордасці за сына, які расце прыстойным чалавекам. Паведаміў, што пабудаваў уласны дом і абсадзіў яго дрэвамі...

Словам, усё ў яго, як і патрэбна сапраўднаму мужчыну, адказнаму за ўласны лёс і лёс сям'і. Такім бы гадаванцам ганарыцца былым настаўнікам, якія адвярнуліся ад хлопца ў цяжкую хвіліну...

А я ім дык насамрэч ганаруся: адбыўся чалавек! І калі ў гэтым ёсць хоць маленькае зярнятка, закінутае мною калісь у душу Пацэка — чаго яшчэ жадаць?

Васіль БАРБОЛІН,
трэнер-выкладчык.
Брэст.

ГРОМКОЕ ДЕЛО

Обвиняются бывшие руководители «Витязя»...

Главным управлением предварительного расследования МВД Беларуси завершено расследование и передано в Верховный суд уголовное дело по обвинению ряда должностных лиц РУПП "Витязь". По подсудности высшая судебная инстанция общей юрисдикции страны направила дело на рассмотрение в Витебский областной суд.

Как сообщило управление информации и общественных связей МВД Беларуси, обвинение предъявлено трем бывшим должностным лицам предприятия (директору по маркетингу и качеству, начальнику бюро комплектации отдела обеспечения, инженеру аналитического центра), а также руководителю представительства иностранной компании в Беларуси. Они обвиняются в получении взяток на общую сумму свыше 200 тысяч долларов, хищении денежных средств предприятия в особо крупном размере, занятии незаконной предпринимательской деятельностью, связанной с получением доходов в особо крупном размере. В целом незаконный доход обвиняемых составил более 8 миллиардов белорусских рублей.

Перед судом предстанут трое из обвиняемых. Директор по маркетингу и качеству предприятия скрылся от органов уголовного преследования еще до начала расследования и объявлен в розыск, рассказали в управлении. Уголовное дело в отношении него выделено в отдельное производство, и следствие по нему продолжается.

Напомним, что на пресс-конференции в январе текущего года генеральный прокурор Петр Миклашевич сообщил, что действиями ряда должностных лиц предприятию "Витязь" причинен ущерб в размере свыше 6 миллионов долларов. Тогда генпрокурор отказался сообщить детали возбужденного уголовного дела, однако проинформировал, что решается вопрос о возмещении ущерба.

Олег СНОВ.

ВЕРУЮ!

Причислена к лику святых

Торжественная церемония канонизации белорусской святой преподобной схимонахини Манефы Гомельской пройдет 11 августа в Свято-Петропавловском соборе города над Сожем. Богослужение состоится с участием белорусских архиереев во главе с митрополитом Минским и Слуцким Филаретом, Патриаршим Экзархом всея Беларуси. Об этом корреспонденту БЕЛТА сообщили в Гомельской епархии.

Решение о причислении к лику местночтимых святых Белорусской православной церкви схимонахини Манефы (в миру Марии Скопичевой 01.04.1918—25.02.1984) в чине преподобных было принято Святым Синодом Белорусской православной церкви и одобрено Священным Синодом Русской православной церкви.

Мария Владимировна родилась под Гомелем в деревне Севрюки 1 апреля 1918 года и стала великой молитвенницей, целительницей и подвижницей земли белорусской. В течение всей жизни пребывала в телесной немощи. Еще молодой она поступила в число сестер Ченковского женского монастыря Тихвинской иконы Божией Матери. В день праздника Преображения Господня приняла постриг. Чуть позже — постриг в великую схиму.

В дальнейшем свой монашеский подвиг матушка Манефа несла в миру. Огромная доброта притягивала к ней страждущих односельчан и людей из дальних мест. Главный и постоянный ее совет был: молитва, покаяние и милосердие. Оставаясь подвижницей в трудах и добродетелях, оказывая людям молитвенную помощь и исцеляя их, она приближала всех к православной вере.

Подвижница веры и благочестия, усердная молитвенница умерла 25 февраля 1984 года. Однако многие люди не забывали матушку, приходили на ее могилу, просили о помощи и получали исцеления и духовную крепость.

11 августа 2006 года святые мощи схимонахини Манефы были обретены нетленными и находятся в Свято-Петропавловском соборе.

І ТАК БЫВАЕ...

Пакаянне праз тры гады

Нямала здзівіліся супрацоўнікі Ленінскага РАУС, атрымаўшы нядаўна ліст з папраўчай калоніі на Міншчыне. У канверце была заява ад вязня, які адбываў прызначанае судом зняволенне. Асуджаны пісьмова прызнаваўся ў злачынстве, учыненым тры гады таму на радзіме, у вёсцы Завадзіна Лепельскага раёна. Аўтар ліста распавёў, што ягонае сумленне знясілена ўспамінам пра колішні грэх і падрабязна апісаў, як, зламаўшы запоры, залез у хату, дзе часова пасяліўся нейкі непрацуючы прыезджы з Мінска, і ўчыніў крадзеж шэрагу рэчаў гэтага чалавека: рыбалоўнага рыштунку, вопраткі, абутку і бінокля.

Варта зазначыць, што пацярпелы так і не даведаўся, што ягоную маёмасць узяў злодзей, бо неўзабаве з'ехаў і дасюль жыве за межамі Беларусі.

Нягледзячы на апошнюю акалічнасць, неспадзяваная паштовая "яўка з павіннай прымусіла лепельскіх міліцыянераў узбудзіць крымінальную справу з нагоды ўжо забытага і спісанага ў архіў злачынства. Следчыя не выключаюць, што заяўнік даслаў прызнанне з разлікам на тое, што разгляданне новай-старой справы запатрабуе ягонага ўдзелу, а для гэтага яго забяруць з калоніі і прывязуць на радзіму, па якой ён, відаць, моцна сумуе. Магчыма, у вязня склаліся кепскія стасункі з іншымі асуджанымі, і нават часовая адсутнасць у калоніі можа пазбавіць яго ад узніклых непрыемнасцяў.

Як бы там ні было, але вырашальным для далейшага лёсу аўтара позняга пакаяння будзе тое, як паставіцца да яго пацярпелы, які даўно не жыве ў Беларусі. Ён, напрыклад, можа адмовіцца ад прэтэнзій да злодзея. Адыграе сваю ролю і яўка з павіннай, хоць і запозненая. Праўда, без пакарання заяўнік, відаць, не застанецца, хоць яно хутчэй за ўсё не будзе суровым.

Сяргей БУТКЕВІЧ.

Если Олег Волчек станет генеральным прокурором...

2 августа исполнилось сорок лет известному правозащитнику Олегу Волчеку. Многие читатели "Народной воли" знают его как автора рубрики "Колонка юриста".

Олег Волчек вел общественные расследования по нескольким громким уголовным делам: гибель молодых людей в переходе станции "Немига", насильственное похищение Ю.Захаренко, В.Гончара, А.Красовского и Д.Завадского, избиение сотрудниками милиции мирных граждан после "Марша свободы", который проходил осенью 1999 года. За свою правозащитную деятельность он удостоен нескольких международных премий, является почетным гражданином г.Радебойля (Германия) и г.Пенсакола (США). Белорусские власти предпринимали немало действий, чтобы правозащитник прекратил свою активную деятельность, но Олег несмотря на избиения, уголовные преследования, продолжает вести свою работу в Беларуси по защите прав человека.

— Олег Константинович, Вы не жалеете, что в один момент полностью изменили свою судьбу — уволились из органов прокуратуры и пополнили ряды оппонентов действующей власти?

— В тот момент я не задавался вопросом, что буду делать после увольнения из органов прокуратуры. Я просто морально не мог больше работать в этой системе. Когда я пришел в прокуратуру после университета, считал, что это тот орган, который всегда стоит на защите прав граждан от произвола чиновников. Но, проработав пять лет, понял, что система не любит самостоятельных и честных сотрудников. Особенно это проявилось в 1997 году, когда я, будучи депутатом Минского городского Совета, организовал депутатские слушания о нарушениях прав человека силовыми ведомствами при проведении мирных акций оппозиции. Тогда было установлено, что милиция, прокуратура полностью игнорируют требования членов оппозиции провести тщательную проверку фактов избиений и пыток участников мирных демонстраций. Я изучил дела многих демократических активистов и решил предать огласке все эти факты. Представьте, на трибуне Минского городского Совета выступали правозащитники, представители оппозиционных партий, ОБСЕ и других международных организаций, сами потерпевшие. С большими усилиями, но Мингорсовет принял решение, в котором осуждал органы правопорядка в превышении служебных полномочий во время задержаний и избиений граждан. Но после этого мне намекнули, что дальнейшей карьеры у меня не будет. Да я и сам уже собирался уходить из органов прокуратуры, поскольку понял, что при нынешней власти эта структура не способна защищать простых граждан и бороться с реальной коррупцией в стране.

— Почему Вы решили заняться правозащитной деятельностью, ведь могли бы устроиться в какую-нибудь юридическую фирму и спокойно работать?

— Я тоже задаю себе этот вопрос... Наверное, у каждого человека свой крест, который он обязан нести до конца жизни. Бог мне определил быть защитником людей. И сколь бы я ни пытался уйти со своей работы, все равно не могу жить спокойно, когда рядом избивают людей, унижают беззащитных пенсионеров, отчисляют по политическим мотивам из университетов студентов-отличников.

Сначала было создано общественное объединение "Правовая помощь населению". На протяжении пяти лет мы оказали бесплатную правовую помощь более пяти тысячам граждан. Но власть испугалась такой активной работы нашей команды, и в 2003 году объединение было ликвидировано. Это стало началом ликвидации правозащитных организаций Беларуси.

— Зачастую судей, привлекающих к административной ответственности членов оппозиции, оправдывают. Мол, поиному они не могли поступить, у них семьи, они боятся потерять работу. Как Вы считаете, их можно понять?

— Юрист должен служить только Закону. Если ты не можешь защищать закон, уходи с такой работы. Есть много примеров, когда юристы бросали вызов этой системе, не шли на сделку с совестью ради карьеры. Их имена широко известны белорусской общественности: член Конституционного суда Михаил Пастухов, генерал-лейтенант Мечеслав Гриб, депутат Верховного Совета 13-го созыва Павел Знавец, прокурорские работники Дмитрий Петрушкевич и Олег Случак, начальник СИЗО №1 г.Минска Олег Алкаев и другие.

А сколько грамотных юристов в регионах уволились из органов из-за несогласия с политикой действующей власти! Кто-то успешно работает в коммерческих структурах, кто-то занялся правозащитной деятельностью. Все помнят, как в президентскую кампанию прошлого года в судах, как по конвейеру, рассматривалось одно административное дело за другим. Выносились приговоры в отношении тех, кто был не согласен с имитацией выборов и открыто говорил об этом. И даже тогда нашелся один судья в суде Октябрьского района Минска, который отказался привлекать к ответственности молодых патриотов Беларуси. Он просто подал заявление на увольнение. Так что есть выход из такой ситуации...

— В 1999 году в рядах оппозиции витала идея о создании теневого правительства Беларуси. Председатель Верховного Совета Семен Шарецкий предлагал Вам тогда стать генеральным прокурором. С таким же предложением в прошлом году обращался к Вам и кандидат в президенты Александр Козулин, когда шли переговоры о создании правительства народного доверия. Если бы в стране изменилась ситуация, Вы бы смогли возглавить данную структуру?

— Если в стране произойдут перемены, то следующий генеральный прокурор будет избираться парламентом. Если парламент утвердит меня на этой должности, то, думаю, мне хватит опыта и сил провести реформу прокуратуры. В оппозиции я десять лет. За это время я побывал во многих европейских странах, в США, где изучал опыт работы органов прокуратуры. Издал пять книг по правовой тематике. За это время установил много контактов с международной юридической общественностью. Беларуси готовы помогать, но в условиях авторитаризма, диктатуры бессмысленно направлять судей, прокуроров, сотрудников милиции на учебу, проводить различные семинары в области прав человека, поскольку все они полностью зависимы от одного человека. Я знаю, что, например, в США есть полицейские профсоюзы, которые готовы помочь с техникой для криминалистических служб. Но никто не хочет иметь дело с А.Лукашенко. Есть много интересных проектов для судей, прокуроров, но, к сожалению, сейчас они не реализуемы.

— На Ваш взгляд, при смене власти в Беларуси какими должны быть первые шаги прокуратуры?

— В первую очередь в стране должны быть созданы все условия для свободы прессы. Средства массовой информации должны быть негосударственными, самостоятельными и не подвергаться репрессиям со стороны государства. Только в таком случае, при полной гласности прокуратура сможет успешно бороться с коррупцией, организованной преступностью. И в этом должен быть заинтересован генеральный прокурор страны.

Одновременно должны быть освобождены все политзаключенные, а начатые уголовные дела по политическим мотивам прекращены. В порядке надзора должны быть пересмотрены все уголовные дела по политическим мотивам. Именно прокурор должен взять на себя ответственность и принять решение о реабилитации политиков, журналистов, общественных деятелей, которые были подвергнуты уголовным преследованиям: М.Чигиря, М.Маринича, В.Леонова, В.Старовотойтова, А.Климова, В.Кудинова, Ю.Бандажевского, В.Левоневского, П.Северинца, Д.Дашкевича, С.Скребца, А.Козулина, С.Адамовича, П.Шеремета... И этот список еще можно продолжить... Но не только политические дела должны быть пересмотрены. Хозяйственные тоже. Известны не один и не два примера, как власть незаконно лишала предпринимателей недвижимости, товаров и т.п. И в этом вопросе должна будет поставлена точка справедливости.

— Олег, какие планы на ближайшее время?

— Буду продолжать работу по сбору информации по факту насильственного похищения экс-министра МВД Юрия Захаренко, я являюсь доверенным лицом семьи Захаренко. Конечно, буду защищать экс-кандидата в президенты Республики Беларусь Александра Козулина.

В свободное время я работаю над очередной книгой. На этот раз хочу рассказать о защитниках Отечества, которые на протяжении многих веков добивались независимости нашего государства. А также ответить на вопрос, как получилось, что наша Беларусь превратилась в страну-изгой, кто в этом виноват, что надо сделать, чтобы изменить ситуацию. Мне больно за наших героев Беларуси, которые погибли ради светлого будущего. А время показывает, что наше Отечество по-прежнему в опасности. Наша нация уменьшается, растворяется, пропадают активисты демократических сил, в тюрьмах сидят невинные люди. Я буду бороться за свою Беларусь, чтобы она наконец-то стала богатой, сильной духом, узнаваемой в мире, чтобы наши дети жили и гордились страной. Вот ради этого будущего нам надо всем сплотиться и стать одной нацией.

Игорь ЗАЛЕССКИЙ.
Фото Ю.ДЕДИНКИНА.

Народная Воля http://www.nv-online.info
9 ЖНІЎНЯ 2007 г.

БЛІЦ

Ці здараліся ў вас курортныя раманы?

Лета — час адпачынку, новых знаёмстваў і, безумоўна, курортнага кахання... “Народная воля” вырашыла пацікавіцца ў вядомых грамадскіх і палітычных дзеячаў, ці здараліся ў іх курортныя раманы.

Алег МАНАЕЎ, прафесар сацыялогіі:

— Курортных раманаў у мяне не было. Але я любыя раманы ўспрымаю станоўча. Я ўжо дзесяць год сумяшчаю адпачынак з лячэннем — езджу ў санаторый разам з жонкай. А раман з ёй у нас дагэтуль працягваецца.

Аляксей ЯНУКЕВІЧ, намеснік старшыні Партыі БНФ:

— Па шчырасці, я і на курорце быў толькі адзін раз — гады тры таму. У мяне бывалі нядоўгія раманы на семінарах, канферэнцыях. Самы запамінальны — у 1999 годзе. Тады я на адным семінары пазнаёміўся з дзяўчынай з Эстоніі. Яна была вельмі прыгожая, бландзінка з доўгімі нагамі — мадэль. І, што цікава, нашы стасункі не скончыліся тады, мы яшчэ сустракаліся на іншых семінарах. І там усё працягвалася... Мы з ёй часам перапісваліся, і пры сустрэчы пачуцці аднаўляліся. З іншымі дзяўчатамі ў мяне такога не было. Напэўна, нешта ў ёй мяне прываблівала, як і яе ўва мне, бо стасункі працягваліся даволі доўга — апошнім разам мы сустракаліся два гады таму.

Павел ЛЁГКІ, кіраўнік прэс-службы А.Лукашэнкі:

— Я б з задавальненнем распавёў Вам пра свой адпачынак, але Вы такога адпачынку не захочаце. Працую цяпер з усёй моцы на лецішчы. Упершыню за тры гады нарэшце адпрасіўся на тыдзень у адпачынак...

Зміцер ВІШНЁЎ, літаратар:

— На курорты я не езджу. Сумяшчаю паездкі з літаратурнымі выступленнямі. А вось там былі раманы. Напрыклад, два гады таму ў мяне былі прыгоды ў творчым доме мастакоў Тахеліс ў Берліне. Там я класна тусаваўся з дзвюма датчанкамі, мы з імі гулялі па турэцкіх раёнах Берліна, сядзелі ў кавярнях. А з адной датчанкай я вельмі рамантычна бавіў ноч у Тахелісе. Там такі прыгожы краявід з балкона адкрываецца — на ўвесь Берлін. Самае цікавае і рамантычнае — мы кантактавалі выключна праз слоўнік, бо з мовамі ў мяне праблема. Насамрэч, я больш люблю фліртаваць. І гэта не значыць, што я сплю з усімі направа і налева. Людзі часта блытаюць флірт з чымсьці іншым, але каб фліртаваць, зусім неабавязкова класціся ў ложак...

Вольга АБРАМАВА, дэпутат Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу:

— Вы звяртаецеся не па адрасе, гадоў 30 таму гэта было б актуальна... А цяпер я не хачу ўзгадваць тое, што было.

Віталій КАМЛІЧЭНКА, загадчык кафедры эканамічнай інфарматыкі БДУІР, кандыдат тэхнічных навук:

— Цяпер я не езджу на курорты. Адпачываю з жонкай у сваякоў ва Украіне альбо на лецішчы. А на курортах я ўжо гадоў 30 не быў. Мяне курортныя раманы не датычацца, таму абсалютна спакойна да іх стаўлюся.

Зміцер БАРТОСІК, бард:

— Адпачываю я, вядома, з жонкай. Праўда, у мяне быў курортны раман у Гомелі, калі я яшчэ не быў жанаты. Гэта было і феерычна, і весела. Але, на мой погляд, курортныя раманы — гэта лёс свабодных і нежанатых. Бо калі нежанаты мужчына з галавой кідаецца ў курортны раман — ёсць у гэтым нешта такое непрыгожае, няшчырае. Мужчына тады выглядае жывёлай...

Вінцук ВЯЧОРКА, старшыня Партыі БНФ:

— Я стаўлюся да курортных раманаў як да індывідуальнай праблемы кожнага чалавека. Сам я звычайна адпачываю ў Беларусі. Самае лепшае — гэта натуральная прырода, натуральная беларуская вёска.

Кацярына АГАРОДНІКАВА, рэжысёр:

— У мяне на курортах раманаў не было. Былі знаёмствы, захапленні — не болей за тое. Раман — гэта несур’ёзна. А знаёмствы для мяне дазваляльныя. Хоць пасля курортных раманаў ствараецца шмат цудоўных сем’яў. Сёлета я адпачывала, як звычайна, на выспах у Атлантычным акіяне. А новых курортных знаёмстваў у гэтым годзе я не заводзіла — яшчэ са старымі не разабралася.

Зміцер ВАЙЦЮШКЕВІЧ, спявак:

— Я на курортах не быў ужо 300 гадоў. Апошні раз — са сваёй першай жонкай, спявачкай Веранікай Кругловай. Але я ж выступаю на Міжземным, Адрыятычным і Балтыйскім морах, і там даволі часта здараюцца гастрольныя раманы. Але што я вам буду расказваць?! Гэта маё прыватнае жыццё!

Вальжына КОРСАК.

ПЕРСОНА

Через месяц после родов яхтсменка Татьяна Дроздовская отправилась на тренировку

А недавно она вернулась в Минск в звании чемпионки мира по парусному спорту.

Татьяна Дроздовская одержала победу на соревнованиях в португальском Кашкаише и завоевала одну из 29 путевок на Олимпиаду-2008 в Пекин. Сейчас Татьяна — одна из самых звездных белорусских спортсменок — наши земляки не достигали таких успехов в парусном спорте с 1980 года. Однако сама спортсменка признается, что медаль ее “не зазвездила”. Ни чемоданов денег, ни кучи поклонников победа в чемпионате ей не принесла.

— Меня особо не узнают на улице, и я этому, наверное, даже рада, — говорит Татьяна. — А когда мне говорят комплименты, меня кидает в краску — стесняюсь. Я, конечно, очень счастлива, что у меня получилось выиграть чемпионат мира в довольно тяжелых условиях. В океане в Кашкаише холодная вода, которая почти не прогревается из-за течений, температура воды зимой и летом около 20 градусов. Во время соревнований все время дул северный ветер с берега. Мы были в Кашкаише в феврале и знакомились с погодными условиями. Но тогда все было наоборот — ветер дул с океана.

— Гостренер по парусному спорту Геннадий Запольский-Довнар говорит, что в этом году финансовая поддержка государства позволила провести подготовку к новому сезону без срывов. Как вообще обстоят дела с финансированием спортивной школы?

— Всю запланированную подготовку мне обеспечили. Не было такого, чтобы мы искали денег. Мне купили новую лодку, я на ней отгонялась на Кильской регате. На Олимпийских играх и на чемпионате мира нас обеспечивают лодками. Повезло, что лодка попалась удачная. В общем, не могу сказать, что меня где-то ущемили с финансированием.

— А у менее именитых спортсменов есть такие возможности для тренировок?

— Вообще-то тем, у кого нет результатов, тяжело выехать тренироваться за рубеж. И Министерство спорта, и спортивные организации любыми способами пытаются по мере возможностей организовать сборы, вывезти спортсменов на соревнования, потому что все прекрасно понимают: без этого не будет никакого результата.

— В Беларуси есть только Минское море. Вы там тренируетесь?

— Да. Но озерные условия очень отличаются от морских. В водоемах нет течения. Я слышала, что только гомельская школа тренируется на реке, и там хоть и маленькое, но течение есть. Поэтому когда выезжаешь на какие-то соревнования на море, надо пытаться выжать из этой поездки максимум возможного, чтобы получить какие-то навыки.

— А у Вас не было желания переехать в другую страну, скажем, купить себе домик на берегу Атлантического океана?

— Нет, такого не было. Я очень люблю Минск и всегда с удовольствием возвращаюсь домой. Здесь мои родные, друзья. У меня много друзей и за границей, но переезжать туда насовсем я не хочу.

— Насколько различны условия для тренировок в Беларуси и других странах, где Вы бывали?

— У нас в ноябре замерзают водоемы, и мы занимаемся общей физической подготовкой: ходим в бассейн, в залы, играем в футбол, баскетбол. А другие могут себе позволить выехать, например, в Испанию. У скандинавов тоже зимой холодно, но они выезжают в теплые страны и тренируются.

— График тренировок очень плотный или все же хватает времени на личную жизнь?

— Тренировки у нас каждый день, кроме понедельника. Длятся они по четыре-пять часов в день без перерыва. Еще пару раз в неделю — общая физическая подготовка. И все остальное время в нашем личном распоряжении. За станком стоять восемь часов подряд, по-моему, не легче.

— На чемпионатах мира по парусному спорту отсутствуют призовые награды. Но Вас лично поздравлял с победой А.Лукашенко. Может, он Вас как-то и материально поощрил?

— Александр Григорьевич прислал телеграмму непосредственно в Кашкаиш. Было приятно и волнительно — я раньше никогда в жизни не получала телеграмм от президентов. В поздравлении было написано: “От всего народа”, — и я надеюсь, что так и было. Я получила одноразовую премию, сумму которой называть не буду. Скажу лишь, что это достаточно приличная цифра для нашей страны. К тому же теперь я на протяжении двух лет буду получать президентскую стипендию.

— Татьяна, а как Вы пришли в парусный спорт?

— Мои родители были водниками-туристами, я с двух лет выезжала с ними на турслеты. С детства я занималась плаванием, училась в спортивном классе. В четырнадцать лет у меня возникли разногласия с тренером, и меня познакомили с тренером по парусному спорту. С самого начала я занималась с моим личным тренером Сергеем Морозовым.

— Тогда родители поддерживали Вашу инициативу, а сейчас, через год после рождения ребенка? Если не ошибаюсь, то Вы уже через месяц после родов отправились на тренировку...

— Я знала, что рожу ребенка и сразу вернусь в спорт. Планировала сделать это как можно раньше. Я воспитываю ребенка одна и благодарна маме, которая меня поняла. Она сказала: “Без вопросов, Таня. Ты оставляешь сына со мной и можешь ездить, тренироваться, гоняться и добиваться своих целей”. Мама всегда хотела стать большой спортсменкой, но родители не разрешили ей серьезно заниматься спортом. Поэтому мама воспитывала нас с братом совсем по-другому: она давала возможность нам самим принимать решения. Так что мои достижения — это воплощение не только моей мечты, но и мечты моей мамы.

— И до какого возраста Вы думаете гонять на яхте?

— Возрастных ограничений в нашем виде спорта нет. Сейчас на чемпионате мира гонялся россиянин Дмитрий Березкин, ему уже за сорок. И это далеко не предел! Пока позволяет здоровье и финансы, можно заниматься парусным спортом. В странах Запада занимаются этим за свой счет, государство поддерживает только первых.

— Вам приходилось появляться на званых вечерах, в непривычном облике — в вечернем платье, на каблуках?..

— Нет, я придерживаюсь спортивного стиля в одежде. Недавно вот появилась в Министерстве спорта и туризма в брюках, в таком элегантном наряде, все очень удивились: “Таня, ты сегодня такая красивая!” Ну, это бывает раз в год, может быть. На самом деле я люблю женские юбочки-блузочки, люблю одеваться красиво, но у меня почти не бывает случаев, чтобы можно было так наряжаться.

— Многие Ваши коллеги с удовольствием снимаются обнаженными для журналов и календарей. Вы не думали об этом?

— Мне не поступало таких предложений, но даже если бы они были, я бы отказалась! Каждому свое.

— Вы носите погоны старшего лейтенанта погранвойск. Может, и на границе приходилось служить?

— В 2001 году я подписала контракт, по которому являюсь военнослужащей пограничных войск. Через два года мне присвоили звание лейтенанта, еще через два года — старшего лейтенанта. Видимо, по выслуге лет. В погранвойсках мне служить не надо — я просто выступаю за их спортивную команду.

— Недавно министр спорта и туризма Александр Григоров заявил, что на пекинской Олимпиаде белорусы завоюют как минимум 17 медалей — как в Сиднее. Вы верите в такой оптимистичный прогноз?

— Хотелось бы, конечно, верить. Каждый спортсмен, который едет на Олимпийские игры, стремится завоевать медаль. И я надеюсь, что в следующем году у нас будет даже больше медалей...

Вальжина КОРСАК.

ЧАСТНАЯ ЖИЗНЬ

Андрей Курейчик стал отцом

В семье известного киносценариста и драматурга Андрея Курейчика и актрисы Купаловского театра Ольги Курейчик родился сын.

Мальчик появился на свет в роддоме №6 города Минска абсолютно здоровым, вес — 3,4 килограмма, рост — 55 сантиметров.

“Я безмерно счастлив, — говорит Андрей. — *Но теперь моя жизнь изменится полностью. Придется меньше фестивалить за границей и больше уделять времени семье”.*

Как назвали малыша, пока неизвестно.

Молодой отец много времени проводит в роддоме, поддерживая супругу и постепенно осваиваясь с новой ролью. Курейчик говорит, что намерен снять своего сына в одном из ближайших фильмов.

“Специально в один из сценариев впишу персонаж младенца”, — заявил отец.

Молодых родителей уже поздравили многие знаменитости: кинопродюсеры Ренат Давлетьяров, Александр Котелевский, чета Стриженовых, актер Гоша Куценко, актриса Алиса Гребенщикова, режиссеры и актеры МХАТа им.Чехова, театра им.Маяковского и многие другие, с которыми Андрей в последнее время активно сотрудничал.

Александра БОРИСОВА.

Ольга ПЛОТНИКОВА: “Я уже не такая легкомысленная...”

За время беременности певица Ольга Плотникова набрала 20 килограммов.

Дочери певицы и ее мужа и продюсера Геннадия МАРКЕВИЧА недавно исполнилось 4 месяца.

Алина МАРКЕВИЧ родилась 4 апреля ростом 51 см, весом 3,3 килограмма. *“Сейчас мы уже в два раза прибавили в весе, мы уже большие!”* — радостно говорит молодая мама. Сама она за последние месяцы похудела. Во время беременности Ольга Плотникова прибавила 20 килограммов. К исходному весу за четыре месяца она еще не вернулась. Сейчас певица весит примерно столько же, сколько в начале своей карьеры до занятий фитнесом.

“С рождением ребенка изменилась вся жизнь! — говорит Ольга. — *Если раньше я была такой разгильдяйкой и могла позволить себе какие-то вольности по отношению к личной жизни, к отдыху, то сейчас я стала очень организованной, ответственной. Ребенок заставляет задуматься. Чувствуешь, что ты нужен этому маленькому человеку. Я уже успела поработать на сцене после рождения Алины. Честно говоря, жутко боялась первого выступления, но все прошло удачно. Мне кажется, что я выхожу на сцену совсем другим человеком. Я уже не такая легкомысленная на сцене. Раньше я боялась, что кому-то не понравится выступление. Сейчас этого нет, страхи совсем другие: за ребенка, за семью”.*

Ольга не собирается нанимать няню.

“Я боюсь доверить дочь чужому человеку, — говорит Ольга. — *Честно говоря, мне страшновато оставлять ребенка даже с родственниками. Если есть необходимость, мы просим Генину сестру или моих родителей присмотреть за Алиной. А вообще, обычно сами справляемся”.*

Рождение дочери не нарушило творческих планов певицы. Ольга продолжает работу над вторым альбомом, который должен появиться в продаже уже осенью. А через два месяца — 8 ноября — состоится его презентация. Правда, с названием диска певица еще не определилась. Кроме того, Ольга записывает уже вторую песню в дуэте с Дмитрием Врангелем.

Кацярына АНДРЭЙЧАНКА.

ШОУ-БІЗНЕС

Мінус два

Беларускі гурт “The Project” пакінулі адзін з салістаў Яўген Чалышаў і скрыпач Карэн Карапецян.

Як паведаміла прэс-аташэ гурта Людміла Васілевіч, працаваць у праекце засталіся прадзюсер, аранжыроўшчык Баграт Вартанян і другі саліст Фрэдэрык.

“У нас узніклі творчыя рознагалоссі. Не магу сказаць, што я кагосьці не задавальняў як вакаліст, прафесіянал. У іх былі свае прычыны, у мяне — свае. У любым выпадку мы засталіся сябрамі”, — патлумачыў свой зыход Я.Чалышаў.

Як толькі ў “The Project” з’явіцца новы саліст, гурту давядзецца перазапісаць усе песні. На думку Я.Чалышава, працаваць з яго голасам у фанаграмах для гурта — *“недапушчальна і непрафесійна”*. Ён зазначыў, што самае галоўнае ў гэтай сітуацыі для “The Project” — *“не згубіць усё тое, што было створана, і правільна выбраць людзей для новага супрацоўніцтва”*.

Я.Чалышаў плануе працягваць працаваць у беларускім гурце “Харлі”.

Нагадаем, “The Project” быў адным з фіналістаў нацыянальнага конкурсу “ЕўраФэст” — адборачнага тура Міжнароднага конкурсу “Еўрабачанне-2007", а таксама ўдзельнікам паўфіналу міжнароднага конкурсу маладых выканаўцаў папулярнай музыкі ”Новая хваля-2007".

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

На здымку: *Цяпер у саліста Фрэдэрыка і Яўгена Чалышава розныя творчыя шляхі.*

ВЕДАЙ НАШЫХ!

Выйшаў дыск 80-гадовай спявачкі

У Мінску выйшаў кампакт-дыск з запісамі беларускіх народных песень у выкананні 80-гадовай жыхаркі Рагачоўскага раёна Гомельскай вобласці Надзеі Швец.

Як паведаміла дырэктар Стаўпнянскага сельскага дома культуры Рагачоўскага раёна **Зінаіда Раманава**, выканаўца музычнага фальклору жыве ў вёсцы Раманаўка Стаўпнянскага сельсавета. У пачатку 1980-х гадоў яе сям’я пераехала ў Рагачоўскі раён з вёскі Перароў Жыткавіцкага раёна Гомельскай вобласці з-за пастаяннага падтаплення мясцовасці падчас паводкі на рацэ Прыпяць. *“Ад сваёй бабулі і маці яна захавала шмат старадаўніх беларускіх народных песень, шырока распаўсюджаных на Палессі”*, — сказала З.Раманава.

Паводле яе слоў, больш за 25 гадоў Надзея Іванаўна спявае ў фальклорным калектыве “Стаўпняначка” пры Стаўпнянскім сельскім доме культуры, што дзейнічае з 1972 года.

“У нашым калектыве, цяпер спяваюць восем жанчын і двое мужчын”, — гаворыць яна.

Дыск створаны пры дапамозе даследчыка народнай музычнай творчасці, выкладчыка Беларускай акадэміі музыкі Кацярыны Крывашэевай, якая прыязджала ў Рагачоўскі раён і запісвала спевы Надзеі Швец.

Марат ГАРАВЫ.

БУДЗЬ ЗДАРОЎ!

У Беларусі рыхтуюцца да аперацый па трансплантацыі сэрца

Рэспубліканскі навукова-практычны цэнтр “Кардыялогія” пачаў падрыхтоўку да правядзення аперацый па трансплантацыі сэрца. Пра гэта паведаміў дырэктар цэнтра Ігар Адзярыха.

Паводле яго слоў, сёлета цэнтрам была закуплена апаратура “Штучнае сэрца” — сістэма, якая пры недастатковасці правага і левага жалудачкаў сэрца можа ажыццяўляць поўную гемадынамічную нагрузку сэрца. І.Адзярыха паведаміў, што ў будучым годзе будзе закуплена яшчэ адна сістэма — “Штучны левы жалудачак”, што дазволіць пацыентам, якія маюць патрэбу ў трансплантацыі сэрца, дастаткова працяглы час забяспечваць падтрымку сардэчнай дзейнасці.

Паводле слоў І.Адзярыхі, гэтыя сістэмы з’яўляюцца вельмі важнымі для падрыхтоўкі да трансплантацыі сэрца, таму што “знайсці донара — гэта цяпер агульнасусветная праблема”. Пацыенты могуць чакаць донара на працягу аднаго-паўтара гадоў.

“Сёння з пункту гледжання звычайнай хірургіі пытанняў па трансплантацыі сэрца не існуе: нашы хірургі цалкам кампетэнтна могуць правесці аперацыю”, — зазначыў спецыяліст. Аднак да гэтага, паводле слоў І.Адзярыхі, павінна быць наладжана сістэма, якая дазваляла б выяўляць і донараў, і рэцыпіентаў. *“Калі яна з’явіцца, мы зможам перайсці да тэхнічнага этапу”*, — сказаў ён.

Апрача таго, спецыяліст зазначыў, што ў еўрапейскіх краінах правядзенне аперацыі па трансплантацыі сэрца каштуе прыблізна 200 тыс. еўра, і такая ж сума патрабуецца на медыкаменты, што забяспечваюць далейшую жыццядзейнасць чалавека. Пры гэтым выжывальнасць пацыентаў пасля трансплантацыі сэрца на працягу 10 гадоў складае 50%. І.Адзярыха лічыць, што неабходна разгледзець мэтазгоднасць выканання такіх аперацый у Беларусі, бо яны будуць каштаваць ненашмат танней, чым у Еўропе.

Паводле яго звестак, у трансплантацыі сэрца ў Беларусі цяпер маюць патрэбу прыкладна 100 чалавек.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

СПАДЧЫНА

За бульбу — да князя Рагвалода

Здзейснілася шматгадовая мара полацкіх археолагаў — навуковая экспедыцыя ПДУ на чале з загадчыкам кафедры ўсеагульнай і айчыннай гісторыі Дзянісам Дукам вядзе раскопкі на месцы старажытнага гарадзішча, якое было на правым беразе Палаты, недалёка ад яе ўпадзення ў Дзвіну — якраз там, дзе, на думку гісторыкаў, мог пачынацца першасны Полацк. Пачаць тут даследаванні раней перашкаджала шчыльная прыватная забудова з садамі і агародамі. І вось раптам пашчасціла! Гаспадар дома №20 па другім завулку Фрунзе на сезон аддаў свой агарод археолагам за тры мяхі бульбы, якія адкупяць яму ўвосень...

Цяпер на месцы бульбяноага поля — раскоп, з якога археолагі на чале з Д.Дукам штодня дастаюць каштоўныя знаходкі.

— Такой канцэнтрацыі прадметаў матэрыяльнай культуры на невялікай плошчы мы раней ніколі не сустракалі, — гаворыць кіраўнік экспедыцыі. — Тут ужо знойдзена безліч керамікі і розных костак. Дзве знаходкі проста унікальныя. Гэта — нагрудны крыж-складзень з выявай князя Барыса, які трымае ў руках Сафійскі сабор, і барэльефная бронзавая накладка на крыж з выявай Божай маці, якая аплаквае Хрыста. Аналогіі гэтых рэчаў XI—XII стагоддзяў альбо сустракаліся ў адзіным экземпляры, альбо не сустракаліся наогул.

Акрамя таго, археолагі знаходзяць шмат шкляных бранзалетаў, якія ў XI—XII стагоддзях насілі заможныя жыхаркі Полацка. Трапляецца шмат фрагментаў узбраення: часткі кальчуг, пласцінкавых даспехаў, наканечнікаў стрэл.

— Відавочна, тут жыў князь са сваёй дружынай, — зазначае Д.Дук, — а вось які менавіта, меркаваць пакуль рана. Галоўная наша мэта на гэты сезон раскопак — знайсці той Полацк, які ўзгадваецца ў летапісі пад 862-м годам. Да горада часінаў князя Рагвалода мы ўжо дакапаліся. А што будзе далей — пакажа час новых раскопак...

Сяргей БУТКЕВІЧ.

ИЗ ЖИЗНИ ЗВЕЗД

Лолита МИЛЯВСКАЯ:

«Мужу я ничего не сказала. Струсила!..»

Популярная певица и телеведущая рассказала в интервью, как изменила своему супругу известному бизнесмену Александру Зарубину и почему не претендует на его состояние.

Три года назад Лолита официально вышла замуж в четвертый раз за бизнесмена Александра Зарубина, одного из богатейших людей России. На свадьбу Александр подарил Лолите самолет. Супруг осыпал любимую драгоценностями, купил ей просторную квартиру под офис и пентхаус в центре Москвы за три миллиона долларов.

Казалось бы, ничто не предвещало разрыва, но... Через три года супружеской жизни Лолита изменила мужу с 31-летним спортсменом из Донецка Юрием Киселевым, о чем во всеуслышание заявила на своем ток-шоу “Без комплексов”. После чего добавила, что просит у мужа развода, потому что считает свой поступок недостойным. И ни в коем случае не претендует на его богатство...

— Лолита, что Вас толкнуло на измену?

— Я не хочу отвечать на этот вопрос и обсуждать свою личную жизнь!

— Ну, хорошо... Сейчас Вы не боитесь смотреть в будущее, как после развода с Александром Цекало?

— Нет, поскольку это уже четвертый развод в моей жизни. Я покончила с депрессиями, знаю, как с этим бороться и что всегда есть выход. Так что больше суток я не тоскую. Депрессия губит организм. Что случилось, то случилось. Теперь я научилась себя любить.

— После чего Вы себя полюбили?

— Я стала себя любить и жалеть два года спустя после развода с Цекало. Удалось мне это с трудом, и я благодарю за помощь своего психолога, который со мной уже пять лет. Раньше я очень нуждалась в любви, это было моей болевой точкой. Когда меня не любили, я начинала сомневаться в себе, разрушать, придумывать себе всевозможные эпитеты: “Я плохая, старая, во мне что-то не так...”. Но сегодня я не завишу от чужой любви. Я не червонец, чтобы все меня любили!

— Не хотите взять небольшой творческий отпуск? Заняться собой, ребенком, личной жизнью...

— Не хочу. Моя личная жизнь — это и есть моя работа и дочь. Буду работать, сколько хватит сил, потому что получаю от этого безумное удовольствие. Я отдыхаю два раза в год: 10 дней в январе и 10 — в мае.

— В мае Вы отдыхали на Мальдивах со спортсменом Юрием Киселевым. Что, интересно, Вы сказали мужу? Честно признались, что едете в отпуск не одна?

— Вообще ничего не сказала. Я струсила! *(Смеется.)* Покажите мне женщину, которая все говорит мужу! Таких просто нет!

— Писали, что Ваш роман с Киселевым начался после прогулки по кладбищу, которую Вам посоветовал психолог...

— Бред! Безграмотные журналисты смотрят мой концерт, вытаскивают оттуда реплику, вставляют ее как фразу из моего интервью и связывают с личной жизнью! На самом деле фраза придумана мной. Это выдержка из монолога, который я читаю на концерте: “Когда нет удовольствия от возраста, пойдите погуляйте по кладбищу!”. *(Смеется.)* Некая шутка, не имеющая к советам психолога никакого отношения. Уж чего только не напишут!.. Кстати, сейчас я на эмоциональном и творческом подъеме. Я счастлива как женщина!

— Многоточие в Вашей личной жизни, как Вы недавно выразились, во что-то переросло?

— Если говорить о том, собираюсь ли я опять замуж, то официально пока нет.

— А неофициально?

— Неофициально живу!

— Значит, Вы не просто ушли от мужа, а ушли к возлюбленному?

— Имя моего любимого уже известно: Юрий Киселев, чемпион мира по боям без правил. Между прочим, муж у меня из Украины. Вот и Юра гражданин Украины...

— Чем Юрий Вас покорил?

— Невероятной нежностью, силой, заботой. И еще, наверное, тем, что, помимо доброты, в нем есть какая-то недоступность.

— Я знаю, однажды вы вместе ехали в машине и чуть не разбились. Юрий вел себя очень мужественно. Вы в него влюбились случайно не после этой страшной ситуации?

— Я и раньше была к нему расположена. *(Улыбается.)* Просто меня по-хорошему поразило его поведение в столь жуткую минуту. Юра думал о том, как спасти мне жизнь. А я, признаюсь, думала только о себе. Я так испугалась, что судьбы трех людей, сидящих со мной в машине, были мне в тот момент совершенно безразличны.

— Полагаете, Александр Зарубин вел бы себя хуже Юрия Киселева?

— Нет. Я их не сравниваю и даже не собираюсь этого делать. Мой муж исключительный человек! Кстати, с гордостью говорю о том, что все мои мужчины были личностями, ни один из них не был трусом. Личность в мужчине я чувствую на расстоянии.

— Вы с Зарубиным не подписывали брачный контракт. Боялись, что это убьет чувства?

— Ни в коем случае! Я никогда не буду претендовать на чужое. Я не бедствую, мне хватает на кусок хлеба, и чьи-то деньги мне совершенно не нужны. Между прочим, на каком месте среди самых богатых людей России находится мой муж, я узнала только из газет. (Александр Зарубин занимает в этом рейтинге 144-е место.) Его деньги меня никогда не интересовали. Поэтому я наотрез отказалась от брачного контракта. И Саша был уверен в моей порядочности.

— Александр предлагал Вам его подписать?

— Да. В случае развода там стояла достаточно большая сумма. Но я ответила: “Спасибо, не надо”. Я не зарабатываю деньги на таких процессах, как развод!

— Но подарки, которые Вам дарил муж, вы себе наверняка оставите?

— Саша очень воспитанный мужчина, и ему бы даже в голову не пришло просить их вернуть. Да я и не встречала мужчин, которые бы просили. Если честно, самым ужасным из моих супругов в этом отношении был Александр Цекало: от него остался минимум. Все же остальные были довольно щедрыми.

Я и сама щедрый человек, и, поверьте, тоже делала мужу недешевые подарки. Саша помогает огромному количеству людей и помнит всех, кто помогал ему. Покупает квартиры посторонним нуждающимся людям, оплачивает операции. Он уникален по своим душевным качествам...

То, что произошло, к сожалению, нормально для людей, занятых бизнесом день и ночь. Никто из нас не хотел жертвовать работой. Да и не нужно... Саша Зарубин замечательный человек, и подвести его было крайне недостойно с моей стороны.

— Если чувства еще остались, может, все-таки есть смысл сохранить брак?

— Время покажет. Это глубоко личное дело. Я очень трепетно отношусь к Александру Зарубину, который официально пока мой муж. И ни в коем случае не хочу обсуждать эту тему без него.

— А почему Вы объявили о разводе именно на своей программе?

— Я находилась в состоянии стресса, и мне так было легче. В студии я требую от своих гостей абсолютной честности, и почему бы в таком случае не потребовать ее и от себя?

— Вы заявили, что объявляете кастинг на нового мужа...

— Шутка! *(Смеется.)* Я пошутила в эфире, сказав: “Я выставляю свою кандидатуру на брачный рынок”. Не забывайте, что я артистка, шоумен и ведущая!

— А вдруг кто-то эту шутку воспримет всерьез?

— Не думаю... У людей должно хватить чувства юмора и иронии.

Екатерина СКРИПНИКОВА,
(“МК”).

ГАЗЕТА — ЧЫТАЧЫ

Дапамажыце ім, калі ласка...

І нас сапраўды стане болей!

Сябры!

Шаноўныя прыхільнікі “Народнай волі”!

Сапраўды, амаль усе Вы зрабілі **перадаплату** (дзякуй!), і ў бліжэйшыя месяцы “Народная воля” будзе ляжаць на Вашым стале.

Але ж паўтараем: у нас, паважаныя чытачы, да Вас ёсць яшчэ адна просьба! Хочацца, каб у “Народнай волі” з’яўлялася ўсё больш і больш прыхільнікаў. Многія з задавальненнем сталі б нашымі чытачамі, ды на самай справе не ведаюць, што трэба зрабіць, каб рэгулярна атрымліваць газету. Дапамажыце ім, калі ласка, аформіць **перадаплату** за любы тэрмін: за месяц, два, тры, чатыры, пяць...

Калі кожны з Вас, шаноўныя сябры, загітуе хоць бы па аднаму чытачу — можаце ўявіць, на колькі павялічыцца тыраж вашай любімай газеты! Адначасова значна палепшыцца фінансавае становішча рэдакцыі, міне небяспека спынення выхаду газеты.

Каб зрабіць **перадаплату** за нумары бягучага і наступных месяцаў (можна да канца года), няхай яны, нашы будучыя чытачы, з вашай дапамогай **тэрмінова** наведаюць любы філіял “Беларусбанка”, а там, дзе іх няма, — любое паштовае аддзяленне. Мінчане могуць аператыўна зрабіць **перадаплату** праз рэдакцыйны офіс (вул.Энгельса, 34а) альбо пазваніць па тэлефонах: 206-63-93 ці 206-68-71. Пасля званка да Вас прыйдуць нашыя валанцёры са свежымі нумарамі газеты і дапамогуць аформіць **перадаплату** за любы тэрмін.

Нагадваем: сума **перадаплаты** за месяц ранейшая — **9500** рублёў для індывідуальных чытачоў і **15.000** рублёў для арганізацый, прадпрыемстваў, устаноў, фірм. Банкаўскія рэквізіты “Народнай волі” такія:

УП “Народная воля”: р/р 3012006535014, ААТ “Пріорбанк”, ЦБП 113, код 749, УНН 100961759.

Вымушаны і на гэты раз звярнуць увагу на тое, што перасылаць у рэдакцыю трэба не толькі копію плацежнага дакумента, але і запоўненую **АБАНЕНЦКУЮ КАРТКУ,** узор якой друкуем і ў сённяшнім нумары. Зноў жа: запаўняйце выразна, пажадана друкаванымі літарамі. Разумеем: для тых, хто рабіць гэта будзе ўпершыню, не вельмі прыемная рэч. Але што зробіш: каб своечасова атрымліваць газету, мы вымушаны звяртацца з такой просьбай.

Вы — з «Народнай воляй», «Народная воля» — з Вамі!

0402280179

ИЗВЕЩЕНИЕ

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759

(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за июль, август, сентябрь, октябрь, ноябрь, декабрь 2007 г. (ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

Кассир

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759

(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за июль, август, сентябрь, октябрь, ноябрь, декабрь 2007 г. (ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

КВИТАНЦИЯ

Кассир М.П.

* Заполняется только при осуществлении операции по уплате налогов

Абонентская карточка

на номера газеты «Народная воля»
за июль, август, сентябрь, октябрь, ноябрь, декабрь 2007 года
(ненужное зачеркнуть)

*Заполняется отчетливо **печатными буквами** и **обязательно** отправляется в редакцию с **копией платежного документа***

фамилия

имя **отч.**

индекс почтового отделения

область

район

название населенного пункта

город, городской поселок, поселок, деревня (нужное — подчеркнуть)

улица пр-т переулок *(нужное — подчеркнуть)*

дом *а,б,в,г* **корп.** **кв.**

(Примечание: в случае получения газеты через абонентский ящик обязательно укажите индекс и адрес почтового отделения)

ФОТАФАКТ

Сабачыя могілкі

У сталіцы Беларусі, у межах мінскай кальцавой дарогі, з’явіліся першыя неафіцыйныя могілкі для хатніх жывёл. Дзесьці ўсталяваны звычайныя валуны. У іншых месцах узвышаюцца пліты з паліраванага граніту, на якіх напісаны мянушкі былых хатніх любімцаў.

Фота www.charter97.org

Свидетельство о регистрации ООО “Белполиимид” считать недействительным в связи с утерей.

Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 206-68-71.
Тэл./факс рэкламнага аддзела: 206-69-04, 206-69-06.
E-mail : nv@promedia.by
http://www.nv-online.info

Індэкс 63222

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб’явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай.
Пасведчанне аб рэгістрацыі перыядычнага выдання №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.).
Надрукавана ў ТАА “Типография Михайлова - С”, 214020, г.Смаленск, вул. Шаўчэнкі, 86. Па заказе ТАА “Типография Михайлова”, 214000, г.Смаленск, вул. Кастрычніцкай рэвалюцыі, д.38, кв.54. Падпісаны ў друк 8.08.2007 у 16.00. Аб’ём 4 друк. аркушы. Тыраж: 11 000 экз. Заказ №